

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Chiang Mai University

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

**ตำแหน่งสื่อขอความอนุเคราะห์ในการทดลองใช้เครื่องมือ
เพื่อปรับปรุงแก้ไข**

ที่ ทม0610(18)/

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
239 ถนนห้วยแก้ว อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงใหม่ 50200

กันยายน 2544

เรื่อง ขออนุญาตระงับในการทดลองใช้เครื่องมือเพื่อปรับปรุงแก้ไข

เรียน อาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านวังบัววิทยาคม

ด้วยนางสาวพวงศกา สุฤทธิ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้รับอนุมัติให้ทำวิจัยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในหัวข้อเรื่อง “การพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัมภา คำนภักดี เป็นประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

นักศึกษามีความประสงค์จะขอทดลองใช้เครื่องมือเพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย โดยทำการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยนักศึกษายะเดินทางมาทดลองใช้เครื่องมือด้วย ตนเอง ระหว่าง วันที่ 12 ตุลาคม 2544 ถึง วันที่ 24 ตุลาคม 2544

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์และให้ความสะดวกแก่นักศึกษาตามที่เห็นสมควร และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสริมศรี ไชยสร)

ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ภาคผนวก ข

**ตำแหน่งสื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
เพื่อการวิจัย**

ที่ ทม0610(18)/

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
239 ถนนห้วยแก้ว อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงใหม่ 50200

กันยายน 2544

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านปางสนุก

ด้วยนางสาวพวงศกา สุฤทธิ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้รับอนุมัติให้ทำวิจัยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในหัวข้อเรื่อง “การพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัมภา คำนภักดี เป็นประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้วิจัยมีความประสงค์จะเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยผู้วิจัยจะเดินทางมาทดลองด้วยตนเอง ระหว่าง วันที่ 5 พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ถึง วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔

คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาครั้งนี้ น่าจะช่วยให้ได้ ข้อมูลที่จะทำให้งานวิจัยชิ้นนี้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจะเป็นประโยชน์ต่อการเสริมสร้างองค์ความรู้ทางการศึกษาโดยรวม

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์และให้ความสะดวกแก่นักศึกษาตามที่เห็นสมควร และ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

⊕ นส

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสริมศรี ไชยสร)

ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ภาคผนวก ค

ตำแหน่งสื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ

ที่ ทม 0610(18)/043

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
239 ถนนห้วยแก้ว อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงใหม่ 50200

สิงหาคม 2544

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์สลีลา เชนันท์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. แผนการสอน จำนวน 5 แผน
  2. แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย จำนวน 1 ฉบับ
  3. แบบสอบถามความคิดเห็น จำนวน 1 ฉบับ

ด้วยนางสาวพวงผกา สุฤทธิ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้รับอนุมัติให้ทำวิจัยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในหัวข้อเรื่อง “การพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัมภา ค่านักคิด เป็นประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

นักศึกษามีความประสงค์จะขออนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์ และให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถประสบการณ์ที่เหมาะสมจะเป็นผู้เชี่ยวชาญ ผู้ให้ข้อมูลตลอดจนข้อเสนอแนะในประเด็นอื่นๆ ตามที่เห็นสมควร

จึงเรียนมาเพื่อทราบและให้ความอนุเคราะห์ จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสริมศรี ไชยสร)

ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Chiang Mai University

ภาคผนวก ง

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ดร.รณ ภาณุตระกูล อาจารย์ประจำภาควิชาประเมินผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
2. อาจารย์จรงค์ รัคนวิฑูรย์ศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอปัว จังหวัดน่าน
3. อาจารย์ปิยฉัตร สุทธิหลวง อาจารย์3 ระดับ7 โรงเรียนวรรณคร สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอปัว จังหวัดน่าน
4. อาจารย์สลิลา เชนันท์ อาจารย์2 ระดับ7 โรงเรียนบ้านปงสนุก สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอปัว จังหวัดน่าน

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Chiang Mai University

ภาคผนวก จ

แผนการสอน

แผนการสอนที่ 2

วิชาภาษาไทย

เรื่อง ลูกเต๋า ลูกกระต่าย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เวลา 5 คาบ

สาระสำคัญ

การทำนายเหตุการณ์ การตั้งคำถาม-ตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น การเล่าเรื่อง ย้อนกลับ การวิจารณ์ตัวละครจากเรื่องที่อ่าน การเขียนเรื่อง การทำหนังสือเล่มใหญ่ การแต่งเรื่อง ตามความคิดทำให้มีการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยและช่วยพัฒนาการฟัง พูด และเขียนให้มากยิ่งขึ้น

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถตอบคำถามจากรายละเอียดของเรื่องได้
2. เพื่อให้นักเรียนสามารถหาความหมายของคำได้
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ของเรื่องได้
4. เพื่อให้นักเรียนสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์ของเนื้อเรื่องได้
5. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกใจความสำคัญของเนื้อเรื่องได้
6. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกแนวคิดสำคัญที่ได้จากเรื่องได้
7. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกลักษณะตัวละครของเรื่องได้
8. เพื่อให้นักเรียนสามารถวิจารณ์ตัวละครจากเรื่องที่อ่านได้
9. เพื่อให้นักเรียนสามารถบอกประโยชน์และข้อคิดที่ได้จากเรื่องได้
10. เพื่อให้นักเรียนเขียนเรื่องจากเรื่องที่อ่านด้วยสำนวนของนักเรียนได้
11. เพื่อให้นักเรียนเขียนเรื่องตามความคิดและจินตนาการได้

เนื้อหา

เรื่องสั้นเรื่อง ลูกเต๋า ลูกกระต่าย (หนังสือสำหรับเด็กและเยาวชนประเภทบันเทิงคดี)

ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง

เรื่อง ลูกเต่า ลูกกระด่าย

ตอนที่ 1

เช้าตรู่วันหนึ่ง ลูกเต่าตื่นนอนด้วยความสดชื่น รีบแต่งตัวและเดินออกมาจากห้องนอน “สวัสดีครับแม่” เขากล่าวทักทายแม่เต่า
 “สวัสดีจ๊ะ” แม่เต่าตอบด้วยใบหน้ายิ้มละม้าย
 “แม่เตรียมอาหารไว้ให้แล้ว” แม่เต่าพูด
 “กินเสียซิ แล้วจะได้ไปโรงเรียน”

ลูกเต่ารับประทานอาหารเช้าเสร็จ จึงสะพายกระเป๋าหนังสือและเดินออกจากบ้าน เขาไม่ลืมกล่าวสวัสดีแม่เต่าอีกครั้งหนึ่ง ก่อนเดินออกมา

ระหว่างทาง ผ่านบ้านลูกตะพาบ ลูกเต่าหยุดที่หน้าประตูแล้วร้องเรียกเข้าไป “ลูกตะพาบ ลูกตะพาบ” “ได้ยินแล้ว” เสียงลูกตะพาบตอบออกมา

ครู่หนึ่งเขาก็หิ้วกระเป๋าหนังสือเดินไหลลื่นออกมา “เร็วเข้าเถอะ เดี่ยวจะสาย” ลูกเต่าบอก แล้วทั้งสองก็เดินตัวมเตี้ยมตรง ไปโรงเรียน

ขณะลูกเต่าและลูกตะพาบเดินคุยกันมา ก็พบเข้ากับลูกกระด่ายและลูกลิง กำลังวิ่งไล่กันมา อย่างสนุกสนาน พอเห็นลูกเต่า ลูกกระด่ายก็หยุดถิกแล้วร้องยั่วกันว่า “เจ้าเต่าอืดอาด เจ้าเต่าอืดอาด อืดก็ชาติจึงจะถึง โรงเรียน”

ลูกลิง วิ่งไปหยิบกิ่งไม้ได้ท่อนหนึ่ง ตรงเข้าไปแหงห่างลูกเต่า พร้อมกับร้องว่า “เต่าไม่เดิน เอาไม้แยงกัน เต่าไม่บ่นเอาไม้แยงปาก” จากนั้นทั้งสองก็ตบมือหัวเราะชอบใจ ก่อนวิ่งลับหายไป

“ทำไมเขาจึงชอบรังเกียรันักก็ไม่รู้” ลูกตะพาบเอ่ยขึ้นด้วยความไม่พอใจ

“เขาคงอยากเล่นกับเรากระมัง” ลูกเต่าพูด

“เล่นอะไร” ลูกตะพาบค้าน “รังแกกันซัดๆ คอยคุณะ สักวัน ทนไม่ไหวจะสู้ให้มั่ง”

“อย่าเลย” ลูกเต่ารีบห้าม “ถึงอย่างไรเราก็เป็นเพื่อนกัน เรื่องเล็กๆ น้อยๆ อดยให้กันได้ ก็ควรอดย” ทั้งสองเดินคุยเรื่องลูกกระด่ายและลูกลิง มาจนถึง โรงเรียน

ในชั้นเรียนของลูกเต่า มีนักเรียนหลายคน ลูกช้าง ลูกกวาง ลูกหมี ลูกนกพิราบ ลูกแมลงปอ ลูกสุนัขจิ้งจอก ลูกลิง ลูกตะพาบ และลูกกระด่าย ครูเสือเป็นครูประจำชั้น นักเรียนทุกคนรัก เคารพ และกลัวครูเสือมาก เพราะครูเสอรักห่วงใยนักเรียนทุกคน ครูเสือสอนให้เด็กๆ ทุกคนเป็นคนดี มีความรู้ มีความสามารถ ครูเสือจะทำโทษนักเรียนทุกคนที่ทำความผิด แล้วอบรมสั่งสอนให้ทำแต่ความดี

วันนี้ครูเสูปูขึ้นว่า “ครูจะสอนเรื่อง น้ำใจนักกีฬา โดยจะยกนิทานมาเล่าให้ฟังเรื่องหนึ่ง” นักเรียนทุกคนพากันตื่นตื่น ที่จะ ได้ฟังนิทาน ยกมือกอดคอก จ้องมองครูเสือไม่กะพริบ ครูเสือจึงเริ่มต้นนิทานขึ้นว่า “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีกระด่ายตัวหนึ่ง” นักเรียนทุกคนหัน ไปมองลูกกระด่าย ลูกกระด่ายยิ้มย่อง ยกไหล่ใส่เพื่อนในฐานะที่เป็นตัวแสดงในนิทานของครูเสือ

ครูเสือเล่าต่อไปว่า “กระต่ายตัวนี้ มีนิสัยอวดเก่ง ชอบแสดงตัวข่มผู้อื่น และรังแกผู้ค้อยกว่า” นักเรียนทุกคนหันไปมองลูกกระต่ายอีกหน ลูกกระต่ายยิ้มแหย ห่อไหล่ลงทันที

“วันหนึ่ง” ครูเสือเอ่ยขึ้น “กระต่ายเดินไปพบเต่าตัวหนึ่งกำลังเดินตัวเดียวอยู่” พวกเด็ก ๆ พากันหันไปมองทางลูกเต่าบ้าง ลูกเต่ารู้สึกอายนที่ถูกยกมาเป็นตัวแสดงในนิทานของครูเสือ จึงก้มหน้าลงมองพื้นอย่างขวยเขิน ครูเสือเล่าต่อไป กระต่ายเห็นดังนั้นก็พูดขึ้นว่า “เจ้าเดินตัวเดียวอย่างนี้อีกกี่ปี ก็ชาติจึงจะถึงละ” เต่าไม่ตอบ กระต่ายจึงพูดจาเยาะเย้ย ถากถางต่างๆ นานา จนกระทั่งเต่าเกิดความโมโห ร้องทำขึ้นว่า “เรามาวิ่งแข่งกันดีกว่า ใครถึงหลักชัยก่อนคนนั้นชนะ” เสียงนักเรียนในชั้นดังอึ้งคะนึง ขึ้นมาทันที ลูกช้างพูดว่า “กระต่ายชนะแน่ๆ” “แต่เราว่าลูกเต่านะ” ลูกตะพาบค้าน “ไม่มีทางหรอก” ลูกสิงห์มาเถียง “ของมันเห็นอยู่เมื่อเช้านี้ไงละ”

ครูเสือจึงจู้ปากให้เด็กๆ หันมาฟังนิทานต่อ “กระต่ายจึงรีบรับคำท้า” ครูเสือเล่าแล้วไปเชิญสุนัขจึงจอกมาเป็นกรรมการ “สุนัขจึงจอกหัน ไปยิ้มให้เพื่อนๆ ดีใจที่ได้เป็นกรรมการในนิทานของครูเสือ” พอเริ่มแข่งขัน “ครูเสือเล่า” กระต่ายออกวิ่งสุดกำลัง ทำให้น้ำหน้าเต่าที่คลานตัวเดียว ไปไกลจนมองเห็นหลักชัยอยู่ข้างหน้า แต่ความที่มีนิสัยอวดเก่ง ชอบเยาะเย้ยผู้อื่น ทำให้กระต่ายเกิดความประมาท คิดในใจว่า “ต่อให้เต่าคลานอีก 10 ชาติ ก็ไม่มีวันถึง จึงหลบเข้าพุ่มไม้แล้วนอนหลับไป กระต่ายหลับสนิทจนลืมตัว มาสะดุ้งตื่นอีกครั้ง เต่าก็ไปถึงหลักชัยเสียก่อนแล้ว”

ครูเสือจึงจบนิทานลง ด้วยเสียงหัวเราะชอบใจของเด็กๆ ทุกคนหันไปมองลูกกระต่ายที่นั่งหน้าเสื่อด้วยความอับอาย ครูเสือจึงกล่าวว่า “ที่ครูเล่าให้ฟังนี้เป็นเพียงนิทานเท่านั้น” กระต่ายกับเต่าที่ยกมานั้น ก็เป็นเพียงตัวแสดงให้พวกเราเข้าใจว่า “คนเรามีความสามารถแตกต่างกัน แต่ก็ไม่ควรทับถมกัน หรือ เยาะเย้ยถากถางกัน”

ครูเสือสอนต่อไปว่า “การแข่งขัน ถือเป็นเกมกีฬา การกีฬา สอนให้คนเรารู้จักแพ้ ชนะ สอนให้เรามีน้ำใจกว้างขวาง ยอมรับความสามารถของตนเอง กีฬามิให้มุ่งแค่ชัยชนะเพียงอย่างเดียว เพราะการชนะเพียงอย่างเดียว จะทำให้เรากลายเป็นคนเห็นแก่ตัว ชอบที่จะอยู่เหนือผู้อื่น ขาดความเมตตา และอคติผู้อื่นในที่สุด เพราะฉะนั้นสิ่งที่ครูอยากให้เราเข้าใจและจดจำเอาไว้จากนิทานเรื่องนี้คือ ความมีน้ำใจนักกีฬา รู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้จักถ่อม และสามัคคีกันตลอดไป”

ตอนที่ 2

นิทานแพ้ เรื่องจริงไม่แพ้

ครูเสือออกจากห้องเรียนไป นักเรียนพากันเก็บหนังสือ เพื่อเดินทางกลับบ้าน แต่นิทานที่ครูเสือเล่า ยังไม่หมดไปจากใจของเด็กๆ ลูกช้างหันไปต่อว่าลูกกระต่าย “ทำไมเธอจึงแพ้เจ้าเต่าละ” ลูกสิงห์ก็ร้องบอกขึ้น “นั่นมันในนิทาน ไม่ใช่เรื่องจริง”

“ใช่” ลูกสุนัขจึงจอก ในฐานะกรรมการเอ่ยขึ้น “ถ้าในเรื่องจริงๆ ไม่มีทางแพ้แน่ๆ”

ถึงแม้เพื่อนๆ จะพากันถกเถียงเรื่องแพ้ชนะกันอยู่ ลูกเต๋าก็ไม่สนใจ เขาก็มหน้า ก้มคนรีบ หนังสือใส่กระเป๋า แล้วชวนลูกตะพาบเดินทางกลับบ้าน

แต่พอเดินออกมาหน้าโรงเรียน ลูกกระต่าย ลูกลิง ลูกสุนัขจิ้งจอก และคนอื่นก็พากันตามมา “ว่าไง” ลูกกระต่ายวิ่งไปตักหน้าลูกเต๋าดูและร้องขึ้นอย่างขี้นหวน “ขี้ใจไหม” ลูกเต๋าศยายามเลี่ยงไปทางอื่น แต่ลูกกระต่ายก็มาขวางหน้าไว้

“นิทานแพ้ แต่กระต่ายไม่แพ้” ลูกกระต่ายพูด “แน่จริง มาพิสูจน์กันใหม่ซี”

ลูกเต๋าดันหน้า “เราไม่สู้หรอก” เขาพูดเบาๆ “เมื่อคืนนี้ครบอกแล้วว่ามันเป็นนิทาน ไม่ใช่เรื่องจริงสักหน่อย” ลูกเต๋าศอบก็งูมมือลูกตะพาบเดินต่อไป ลูกลิงจึงลื้อขึ้นทันที “เจ้าเต๋าศี้แพ้ เจ้าเต๋าศี้แพ้”

ลูกช้าง ลูกสุนัขจิ้งจอก ลูกแมลงปอ และคนอื่นพากันร้องตามเสียงดังถัน ลูกนกพิราบบินตามมาห่างๆ เห็นเช่นนั้นก็ร้องห้ามขึ้นว่า “อย่าไปล้อลูกเต๋าดูเขาเลยเขาไม่ได้ทำอะไรให้พวกเธอสักหน่อย” ลูกลิงหันมาทางลูกนกพิราบทันที “อ้อเธอเป็นพวกมันเหรือ” ลูกลิงร้อง “พวกเราต่อไปอย่าไปเล่นกับลูกนกพิราบเขาเป็นพวกเดียวกับเต๋า”

ลูกกระต่ายเห็นลูกเต๋าดำเนินไป ก็โคดไปขวางหน้าไว้ “ว่าไงเจ้าจะแข่งกับข้าไหม” ลูกเต๋าดำหน้า “ไม่แข่งเรายอมแพ้” ลูกกระต่ายดีใจ ตบมือหัวเราะ “คนขี้แพ้หน้าไม่อาย พวกเราดูเจ้าเต๋าศี้แพ้” คำพูดถากถางของลูกกระต่าย และเสียงหัวเราะเยาะเย้ยของคนอื่นๆ ทำให้ลูกตะพาบทนไม่ไหว หันไปร้องขึ้น “สู้ ลูกเต๋าศี้จะแข่งกับเธอ”

กติกาใหม่

เสียงหัวเราะของทุกคนหยุดกึกทันที ต่างหันไปมองลูกตะพาบด้วยความตื่นเตัน

“จริงหรือ” ลูกช้างร้องถาม “เขาจะวิ่งแข่งกับลูกกระต่ายจริงๆหรือ” “ใช่” ลูกตะพาบพยักหน้ายืนยัน ลูกตะพาบรีบไปกระตุกแขนลูกเต๋าดำอย่างแรง “สู้เขาซี” ลูกตะพาบพูด “จะได้อู้กันเสียทีว่าใครแพ้ใครชนะ” “แต่” ลูกเต๋าดำถึง

ลูกตะพาบหันไปทางลูกกระต่ายและประกาศขึ้น “เพื่อความยุติธรรมต้องตั้งกติกาใหม่”

“กติกาอะไร” ลูกกระต่ายยกมือเท้าเอวพูดอย่างขี้นหวน ลูกตะพาบจึงพูดว่า “เต๋าไม่ใช่สัตว์บกยอมเดินได้ช้ากว่ากระต่ายซึ่งเป็นสัตว์อยู่บนบกเป็นธรรมดา” “ใช่” ลูกช้างเห็นด้วยทันที “ถ้าให้ยุติธรรมต้องแข่งกันใต้น้ำ” “ไม่ได้” ถึงร้องเสียงหลง

“แข่งกันใต้น้ำ ลูกกระต่ายก็แพ้ เพราะลูกกระต่ายเป็นสัตว์บก” เด็กๆพากันขบคิดครุ่นหนึ่งลูกสุนัขจิ้งจอกก็ร้องขึ้น “คิดออกแล้ว” ทุกคนหันมาทางลูกสุนัขจิ้งจอกด้วยความสนใจ “อะไร เธอคิดอะไรออก บอกมาเร็วๆ” ลูกช้างเร่ง

ลูกสุนัขจิ้งจอกก้าวตรงไปยืนข้างหน้า ลูกกระต่ายและลูกเต๋าทันที เขาพูดขึ้นด้วยเสียงเฉียบขาดตามลักษณะของกรรมการใหญ่ “เราจะแข่งกันอย่างนี้” ลูกสุนัขจิ้งจอกประกาศ “ให้ลูกเต๋า

ว่ายนํ้า ลูกกระต่ายวิ่งบนบก” ลูกสุนัขจึงจอกพุดอย่างเร็วมัน “ถ้าใครถึงเส้นชัยก่อน คนนั้นชนะ” เด็กทุกคนพากันพยักหน้าเห็นด้วยทันที

“จะดีหรือ” ลูกเต่าหันไปตามลูกตะพาบเบาๆทันที “เดี๋ยวครู่เราจะโดนตีนะ” แต่ลูกตะพาบกลับพยักหน้า “ผู้เขาเถอะ จำไม่ได้หรือเขารั้งแกลเรามาจนแคไหนแล้ว” ลูกเต่าพยักหน้าด้วยความไม่เต็มใจหันไปพุดกับลูกกระต่ายว่า “เธอต้องสัญญากับเราก่อนนะ แข่งกันแล้วเธอจะเลิก รั้งแกลเรา และไม่พุดจาเยาะเย้ย ดากถางเราอีก ไม่ว่าจะแพ้หรือชนะ”

“ตกลง” ลูกกระต่ายรับคำทันที “ด้วยเกียรติของลูกผู้ชาย” เด็กทั้งสองจึงพากันเดินตรงไปยังลำธารที่ตัดหายเข้าไปในป่า โดยมีเพื่อนนักเรียนตามกันไปเป็นขบวน พอไปถึงลูกสุนัขจึงจอก ในฐานะกรรมการตามนิทานที่ครูเล่าที่ร้องขึ้น “ผู้แข่งขันทั้งสองฟังกติกาครั้งนี้ เจ้าเต่าลงไปว่ายนํ้า เจ้ากระต่ายวิ่งบนบก ใครไปถึงก่อนหिनริมลำธารที่เห็นลึบๆนั้นก่อน คนนั้นชนะ” ทุกคนมองตามมือชี้ของลูกสุนัขจึงจอก

“เราจะบินตามตัวเองว่าใครขี้โกงมั้ง” ลูกแมลงปออาสา “เราก็จะขึ้นไปดูบนต้นไม้ว่าใครจะมาถึงหลักชัยก่อน” ลูกลิงเสนอ “ฉันนักกีฬาทั้งสองเข้าที่ได้” ลูกสุนัขจึงจอกหันมาสั่งลูกกระต่ายเดินโหยงเหยง ซกลมไปมาอย่างพิศเดิมที่ พอได้รับคำสั่งเข้าที่ ก็ก้มลงทำท่าสตาาร์ท “เจ้าเต่าลงไปนํ้า” ลูกสุนัขจึงจอกหันมาบอกลูกเต่า ลูกเต่ามองหน้าลูกตะพาบ นัยน์ตาปริบๆเดินลงไปนํ้าด้วยความไม่เต็มใจ “ไม่ต้องกลัว เราคือชนะแน่ๆ” ลูกตะพาบปลอบใจ “จำไม่ได้หรือ ครูเคยสอนว่า เต่าสามารถว่ายนํ้าได้ตั้ง 36 กิโลเมตรต่อชั่วโมง เร็วกว่ากระต่ายวิ่งมากมาย” “แต่” ลูกเต่าพุด “เราไม่ได้ต้องการชนะกระต่ายหรอกที่เราแข่งด้วยก็เพราะเราต้องการให้เขาเลิก รั้งแกลเราเสียที เท่านั้น”

ตอนที่ 3

เสียงลูกสุนัขจึงจอกประกาศขึ้นว่า “ทันทีที่เราให้สัญญาณ นักกีฬาทั้งสองออกวิ่งได้ทันที ลูกแมลงปอจะเป็นคนขึ้นตังเหตุการณ์อยู่บนฟ้าลูกลิงจะขึ้นไปดูว่าใครจะมาถึงก่อนบนต้นไม้ ส่วนเราจะเป็นคนตัดสินว่าใครชนะ ใครแพ้” พุดจบลูกสุนัขจึงจอกก็วิ่งตรงไปยังโขดหินซึ่งใช้เป็นหลักชัยทันที ลูกสุนัขจึงจอกร้องบอกมาว่า “ระวัง” เขายกมือขึ้นชูไปข้างบน “เตรียมตัว” ทุกคนที่ยืนอยู่ ณ ที่นั้นเงยบกริบ จ้องมองคู่แข่งกันทั้งสองด้วยความตื่นเต้น

“วิ่ง” มือของสุนัขจึงจอกควัดลงอย่างรวดเร็ว ลูกกระต่าย พุ่งตัวออกวิ่งไปข้างหน้า ลูกเต่าว่ายนํ้าออกไปจากที่อย่างรวดเร็ว

“ลูกเต่าสู้เขา ลูกเต่าสู้เขา” ลูกตะพาบส่งเสียงเชียร์ “ลูกกระต่าย ใจเย็นๆ” ลูกช้างร้องเสียงดัง “กระต่ายเร็วๆ กระต่ายเร็วๆ”

“กระต่าย เร็ว เร็ว” เสียงเล็กๆ เสียงเชียร์กระต่ายอิงคะนิง

ลูกแมลงปอ โผล่ขึ้นบินตามคู่แข่งไปติดๆ ลูกลิง โคดขึ้นบนต้นไม้ โหนกิ่ง โคดตามไปอย่าง กระชั้นชิด

ลูกเต่าพยายามว่ายสุดกำลัง ถึงแม้จะไม่เต็มใจร่วมแข่งขันครั้งนี้ แต่ลูกเต่าก็ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ เขาอยากตั้งธงให้ลูกกระต่ายรู้ว่า การถูกเหยียดหยามผู้อื่นว่าตัวเองไม่ได้เป็นสิ่งไม่ดี และอาจจะพลาดก็ได้ นอกจากนั้นลูกเต่ายังหวังว่า การแข่งขันครั้งนี้จะทำให้ลูกกระต่ายเลิกรังแค้นเสียอีก

ฝ่ายลูกกระต่าย ทันทันที่ได้รับสัญญาณให้วิ่งเขาก็วิ่งอย่างเต็มกำลัง เขาจะแพ้ลูกเต่าไม่ได้เป็นอันขาด กระต่ายในนิทานที่ครูเล่า ทำให้เขารู้สึกเสื่อมเสียและอับอายมาก ลูกกระต่ายคิดว่าเขาจะไม่ยอมประมาทเหมือนกระต่ายในนิทานเป็นอันขาด แต่ทันทีที่ลูกกระต่ายวิ่งไปถึงหลักชัย เขาก็เห็นลูกเต่ายืนตัวเป๋ยกโขโครกก่อนแล้ว

“ลูกเต่าชนะ ไส้สะอาด” เสียงลูกสุนัขจึงจอกประกาศ ท่ามกลางเสียงปรบมือของคนอื่นๆ ลูกกระต่ายโกรธมากร้องขึ้นทันที “ไม่ยอม เราไม่ยอม ลูกเต่าจะชนะลูกกระต่ายไม่ได้ มันโง่ มันอี้อวด มันงุ่มง่ามอย่างนี้ จะมาชนะกระต่ายที่ฉลาด ว่องไว ปราดเปรียวอย่างเราได้อย่างไร”

“แต่เขาชนะ” ลูกคะพาบพูดด้วยความสาสมใจ ลูกกระต่ายโมโหมากตรงเขาไปหาลูกเต่าทันที “วิ่งแพ้ แค่นั่น ไม่แพ้” เขายกมือผล็อกลูกเต่าอย่างแรง “พิสูจน์กันใหม่ก็ได้” ลูกกระต่ายพูดอย่างหาเรื่องเต็มที่ ลูกลิงที่เข้าข้างลูกกระต่ายรีบขึ้นทันที “ใช่ถ้าให้แน่ต้องต่อสู้กันก่อน”

ลูกเต่าส่ายหน้าด้วยความผิดหวัง “ไหนเธอสัญญาว่าจะไม่หาเรื่องเรา ไม่ว่าจะแพ้หรือชนะไงล่ะ” ลูกกระต่ายยกไหล่อย่างพาลเกร “ไม่มีสิ่งจะในหมู่มัจจุรอก” เขาพูด “มา ออกมาเลย ตัวต่อตัว เอากันให้รู้ว่า ใครจะแน่”

“เอาเลย ผู้เขา ไม่ต้องกลัว” ลูกช้างพูด “ลูกผู้ชายเหมือนกันด้วย” ลูกลิงขู่ “หรือว่าลูกเต่าเป็นหน้าตัวเมีย”

ลูกเหยียดหยามอย่างนั้น ลูกเต่าเลือดขึ้นหน้าคัดสินใจเดินตามลูกกระต่ายไปกลางลาน ลูกกระต่ายยกหมัดขึ้นกำ เต้นรอบๆ ลูกเต่ายืนนิ่งแต่มีอกำแน่นอย่างระมัดระวังตัว ท่ามกลางเสียงโห่ร้องเชียร์ให้เข้าชกต่อยกันของเพื่อนๆ แต่ยังไม่ทันที่ลูกกระต่ายและลูกเต่าจะได้ชักหมัดของตัวเองออกมา เสียงอันเต็มด้วยความเด็ดขาด น่าเกรงกลัวก็ดังขึ้น “หยุด เดี่ยวนี้นะ” ครูเสือก้าวพรวดออกมาอย่างรวดเร็ว ลูกกระต่ายหน้าซิคเผือด หยุดเดินทันที ลูกเต่ามองหน้าครูเสือกด้วยความเกรงกลัวและสำนึกผิด ครูเสือกมองลูกกระต่าย ลูกเต่าและเด็กๆนักเรียนทุกคนซึ่งยืนก้มหน้าก้มตาด้วยความตกใจกลัว

เสียบ

เสียบเช่นนั้นเป็นเวลานาน

เสียงครูเสือกจึงพูดขึ้นแผ่วเบา และนุ่มนวลอย่างคาดไม่ถึง “ครูเสียวใจ ครูเสียวใจมากที่ลูกศิษย์ที่ครูรัก ทำตัวอย่างนี้”

คำพูดของครูเสือ ทำให้ลูกกระต่ายถ้านึกคิด เขาตรงเข้าไปหาครูเสือแล้วพูดขึ้นว่า “เป็นความผิดของผมเองครับ ผมทำลูกเต่าทุกอย่าง” ครูเสื่อยิ้มออกมาได้ พยักหน้าแล้วยกมือจับ ใหญ่ลูกกระต่ายบีบเบาๆ “ดีมาก” ครูเสือชมเชย “ครูขอชมเชยว่าลูกกระต่ายเป็นเด็กดีมากกล้ารับ ผิดที่ตนก่อขึ้นอย่างลูกผู้ชาย อย่างนี้แหละที่เรียกว่าคนมีน้ำใจนักกีฬาอย่างแท้จริง สมดังที่ครูตั้งใจ ตั้งสอน อบรมมาเอาละ เรื่องราวในวันนี้ครูจะไม่ลงโทษใครทั้งสิ้นแต่ขอให้พวกเราทุกคนเข้าใจว่า มันเป็นการกระทำที่ไม่ดีและไม่ถูกต้อง การทะเลาะเบาะแว้งกัน ถึงขนาดที่ใช้กำลังตัดสิน เป็นการ กระทำของคนโง่” ครูเสือเว้นแฉียงนิคหนึ่ง “ไป แยกย้ายกันกลับบ้านได้แล้ว เดี่ยวพ่อแม่จะเป็น ห่วง” เด็กๆพากันแยกย้ายเดินกลับไปบ้านของตน ลูกกระต่ายเดินตรงไปหาลูกเต่า แล้วยื่นมือ ให้จับ “ต่อไปนี่เราจะไม่รังแกเธออีกแล้ว” ลูกกระต่ายสัญญาและเดินเคียงกันไปด้วยความสนิท สนม เด็กๆพากันแยกย้าย เดินกลับบ้าน ลูกกระต่ายตรงเข้าไปหาลูกเต่าแล้วเอ่ยขึ้นเบาๆ “เราขอ โทษที่ทำกับเธออย่างนี้” ลูกเต่ายิ้ม “ไม่เป็นไรหรอก ถึงอย่างไรเราก็เป็นเพื่อนกัน” ลูกกระต่าย ยิ้มด้วยความดีใจ ยื่นมือไปให้ลูกเต่าจับ “ต่อไปเราเป็นเพื่อนกันนะ เราสัญญาว่าจะไม่รังแกเธออีก แล้ว”

ลูกเต่ายื่นมือ ไปจับมือลูกกระต่าย เด็กทั้งสองบีบมือกันแน่นด้วยความรักและเข้าใจ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นเตรียมความพร้อมก่อนอ่าน

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 6 คน โดยให้นักเรียนเข้ากลุ่มตามความสมัครใจ
2. ครูสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับชื่อเรื่อง (จากเต่าและกระต่ายจำลอง) ว่าลักษณะ ของเต่าและกระต่ายเป็นอย่างไร เดินตรงไหน ด้อยตรงไหน
3. ตั้งจุดประสงค์ในการอ่านเรื่อง ลูกเต่า ลูกกระต่าย (ครู)
  - 3.1 เมื่ออ่านเรื่องลูกเต่าลูกกระต่ายแล้ว นักเรียนสามารถเล่าเรื่องได้
  - 3.2 เมื่ออ่านเรื่องลูกเต่าลูกกระต่ายแล้ว นักเรียนสามารถตั้งคำถามและ ตอบคำถามได้

ขั้นกิจกรรมการอ่านในใจ

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน
  - เร้าความสนใจโดยให้นักเรียนฟังนิทานคำเมืองเรื่อง ทำไมกระต่ายจึงบ่งกินน้ำ จากนั้นครูนำเข้าสู่บทเรียนเรื่องลูกเต่าลูกกระต่าย

2. ขั้นสอน

- ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มดูแถบประโยคที่เตรียมไว้ให้ เพื่อทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้า จากแถบประโยคที่กำหนดให้ 3 แถบประโยค จากนั้นให้นักเรียนทำนายเหตุการณ์ ว่าตอนแรก (ตอนที่ 1) ที่จะเรียนเป็นเหตุการณ์ใด

เช้าตรู่ลูกเต่าตื่นนอนด้วยความสดชื่นเดินออกจากบ้านไปโรงเรียนกับลูกตะพาบ ลูกถูกระบายกับลูกลิงรังแก

ถูกระบายดักลูกเต่าทำวิ่งแข่งกันเหมือนกับนิทานที่ครูเสื่อเล่าให้ฟังในห้องเรียนวันนี้

ถูกระบายเข้าไปขอโทษลูกเต่าต่อไปจะไม่รังแกอีก และจะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน

โดยให้นักเรียนเลือกประโยคที่นักเรียนคาดเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว บอกเหตุผลในการทำนาย

- ให้นักเรียนเปิดคู่มือเรื่องตอนที่ 1 มีคำขีดเส้นใต้คำใดบ้าง
-ความมีน้ำใจนักกีฬา ครูและนักเรียนสนทนาเกี่ยวกับความมีน้ำใจนักกีฬามี...
ความหมายว่าอย่างไร ..... จากนั้นครูอธิบายเพิ่มเติม
- ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องในใจ โดยให้อ่านในตอนต้นที่ 1 ตั้งแต่ เช้าตรู่วันหนึ่งลูกเต่าตื่นนอน ..... รู้จักแพ้ รู้ชนะ รู้ภัย และสามัคคีกันตลอดไป
- ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยคำทำนาย และอภิปรายถึงประเด็นต่อไปนี้
-ทำไมลูกเต่าและลูกตะพาบจึงถูกรังแกอยู่ตลอดเวลาเลย
- ให้นักเรียนเล่าเหตุการณ์ตอนที่ 1 (โดยให้เล่า 1 กลุ่ม สมาชิกทุกคนเล่าต่อกันจนจบตอนที่ 1)
- ครูตั้งคำถาม ลูกเต่าเป็นเพื่อนสนิทกับใครมากที่สุด จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มตั้งคำถาม และตอบคำถาม โดยให้ตั้งคำถามกลุ่มละ 1 คำถามที่เหลือช่วยกันตอบ (ถ้าตอบไม่ได้ให้กลับไปอ่านเนื้อเรื่องตอนที่ 1 ใหม่)
- ให้นักเรียนอ่านแถบประโยคที่เหลืออีก 2 ประโยค (ในข้อ 1) จากนั้นให้นักเรียนทำนายเหตุการณ์ คาดว่าเหตุการณ์ใดจะเกิดขึ้นต่อไปแล้วบอกเหตุผลที่เลือก

8. ให้นักเรียนเปิดดูเนื้อเรื่อง ตอนที่ 2 มีคำที่ขีดเส้นใต้คำใดบ้าง
- พิสูจน์
  - ยุติธรรม
  - กติกา
- ครูและนักเรียนร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับ คำว่า พิสูจน์ หมายความว่าอย่างไร ..... คำว่า ยุติธรรม หมายความว่าอย่างไร ..... คำว่า กติกา หมายความว่าอย่างไร .....
9. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องในตอนที่ 2 ตั้งแต่ นิทานแพ่เรื่องจริงไม่แพ่ .... เพราะเราต้องการให้เขาเลิกรังแกเราเท่านั้น
10. ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยคำทำนาย และอภิปรายถึงประเด็นต่อไปนี้
- ลูกกระต่ายรู้สึกอย่างไรเมื่อฟังนิทานที่ครูเสื่อเล่าให้ฟังจบลง
11. ให้นักเรียนเล่าเรื่องย้อนกลับในตอนที่ 2 (โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่ง ตัวแทนมากลุ่มละ 1 คน ให้เล่าเหตุการณ์ต่อกันในตอน 2)
12. ครูตั้งคำถาม ครูเสื่อเล่าอะไรให้นักเรียนฟังในห้องเรียน ..... นักเรียนทุกคนรู้สึกสนุกและพึงพอใจทุกคนหรือไม่เมื่อครูเสื่อเล่านิทานจบ.... เพราะเหตุใด..... จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มตั้งคำถามแล้วให้เลือกกลุ่มที่จะตอบคำถามเองจากนั้นกลุ่มที่ตอบคำถามก็จะถามต่อจนครบทุกกลุ่ม (ถ้าตอบไม่ได้ให้กลับไปอ่านตอนที่ 2 ใหม่)
13. ให้นักเรียนดูประโยคที่เหลืองว่าเหตุการณ์ตอนสุดท้ายจะเป็นอย่างไร .... เพราะเหตุใด.....
14. ให้นักเรียนดูเนื้อเรื่องตอนที่ 3 มีคำที่ขีดเส้นใต้คำใดบ้าง
- สัญญา
  - สัจจะ
- ให้นักเรียนหาความหมายของคำว่า สัญญา หมายความว่าอย่างไร ..... คำว่า สัจจะ หมายความว่าอย่างไร .....
15. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องในตอนที่ 3 ตั้งแต่ เสียงลูกสุนัขจิ้งจอกประกาศขึ้น..... เด็กทั้ง 2 บีบมือกันแน่นด้วยความรักและความเข้าใจ
16. ครูและนักเรียนร่วมกันเฉลยคำทำนายเหตุการณ์ ในตอนที่ 3 และอภิปรายถึงประเด็นต่อไปนี้
- เหตุใดลูกกระต่ายจึงเข้าไปขอโทษลูกเต่าและสัญญาว่าจะไม่รังแกลูกเต่าอีก

17. ให้นักเรียนเล่าเหตุการณ์ย้อนกลับในตอนที่ 3 (โดยรับอาสาสมัคร 5 คน มาเล่าเหตุการณ์ในตอนที่ 3)
18. ครูตั้งคำถามนำ (ตอนที่ 3) ในเนื้อเรื่องตอนนี้ถูกสุนัขจิ้งจอกมีหน้าที่อะไร... จากนั้นรับอาสาสมัคร 5 คน ให้ตั้งคำถาม ถามเพื่อนๆ

3. ขั้นสรุป

1. ครูแจกสื่อการ์ตูนให้นักเรียนกลุ่มละ 5 ภาพ (ในใบงานที่ 1) ให้นักเรียนช่วยกันเรียงลำดับเหตุการณ์และเขียนเรื่องดำเนินตามลำดับเหตุการณ์ตามภาพ เพื่อเป็นการสรุปความเข้าใจตามเนื้อเรื่อง
2. นักเรียนตอบคำถามใน (ใบงานย่อยรายบุคคลที่ 2) เกี่ยวกับ ข้อคิดที่ได้จากเรื่อง การมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ใจความสำคัญของเรื่อง ข้อสรุปของเรื่อง และวิจารณ์ตัวละครในเรื่องที่อ่าน
3. นักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงประเด็น (ในใบงานที่ 3)
  - นักเรียนได้ข้อคิดอะไรจากการคบเพื่อนในเรื่องนี้.....
  - คนมีน้ำใจเป็นนักกีฬาควรมีลักษณะอย่างไร..... มีผลดีต่อตัวเองอย่างไร .....
  - ใจความสำคัญของเรื่องเป็นอย่างไร .....
  - ข้อสรุปของเรื่องเป็นอย่างไร .....
  - วิพากษ์วิจารณ์ที่ดำเนินในเรื่อง มีตัวละครอะไรบ้าง .....
  - ลักษณะนิสัยเป็นอย่างไร.....
4. ให้นักเรียนระบายสีภาพการ์ตูนและเขียนเล่นตลกแต่งให้สวยงาม (จากการทำกิจกรรมที่ 3(1))

ขั้นกิจกรรมหลังการอ่านในใจ

1. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มมารับภาพการ์ตูนกลุ่มละ 1 ภาพ (ในใบงานที่ 4) จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแต่งเรื่องร่วมกัน และจินตนาการจากภาพที่นักเรียนเห็น
2. ให้แต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานของตน และแสดงความรู้เกี่ยวกับผลงานของกลุ่ม

สื่อการเรียนรู้วรรณคดี

แถบประโยคทำนายเหตุการณ์

ภาพการ์ตูน

เรื่องสั้นเรื่องลูกเต่าลูกกระต่าย

นิทานเรื่องทำไมกระต่ายจึงบักินน้ำ

ลูกกระต่ายและลูกเต่าจำลอง

สีเทียน ,ดินสอสี

แม็กเย็บกระดาษ

กระดาษทำปก

กระดาษสีสำหรับตกแต่งรูปเล่ม

ใบงานที่1,ใบงานย่อยรายบุคคลที่2

ใบงานที่3

ใบงานที่4

แบบประเมินใบงาน

การประเมินผล

1. สังเกตจากการร่วมทำกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น
3. สังเกตจากการตอบคำถาม-ถามคำถาม
4. สังเกตจากการนำเสนอผลงาน
5. จากการตรวจผลงานในใบงาน

ใบงานที่ 1

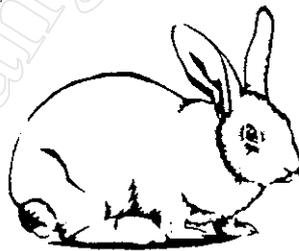
ชื่อกลุ่ม.....

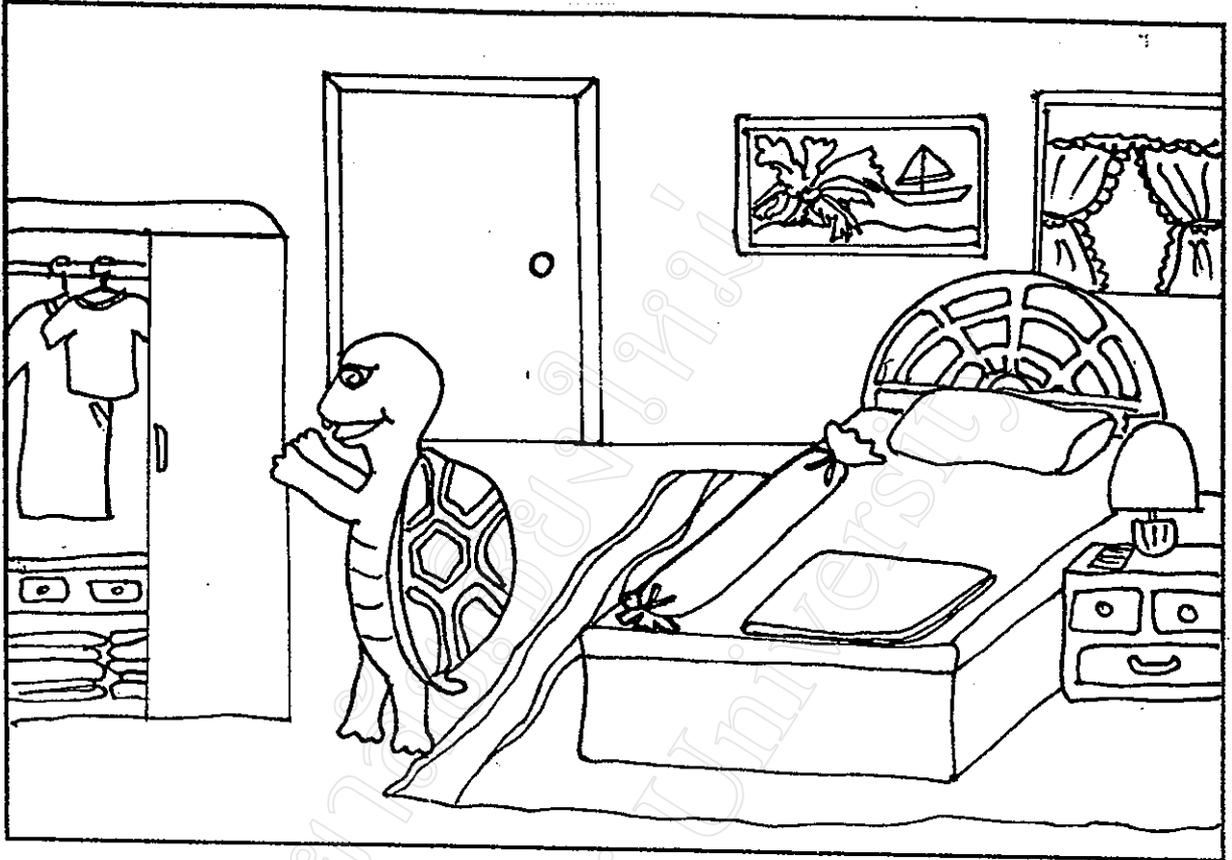
ชั้น .....

(สำหรับเรียงลำดับเหตุการณ์และเขียนเรื่องร่วมกัน)

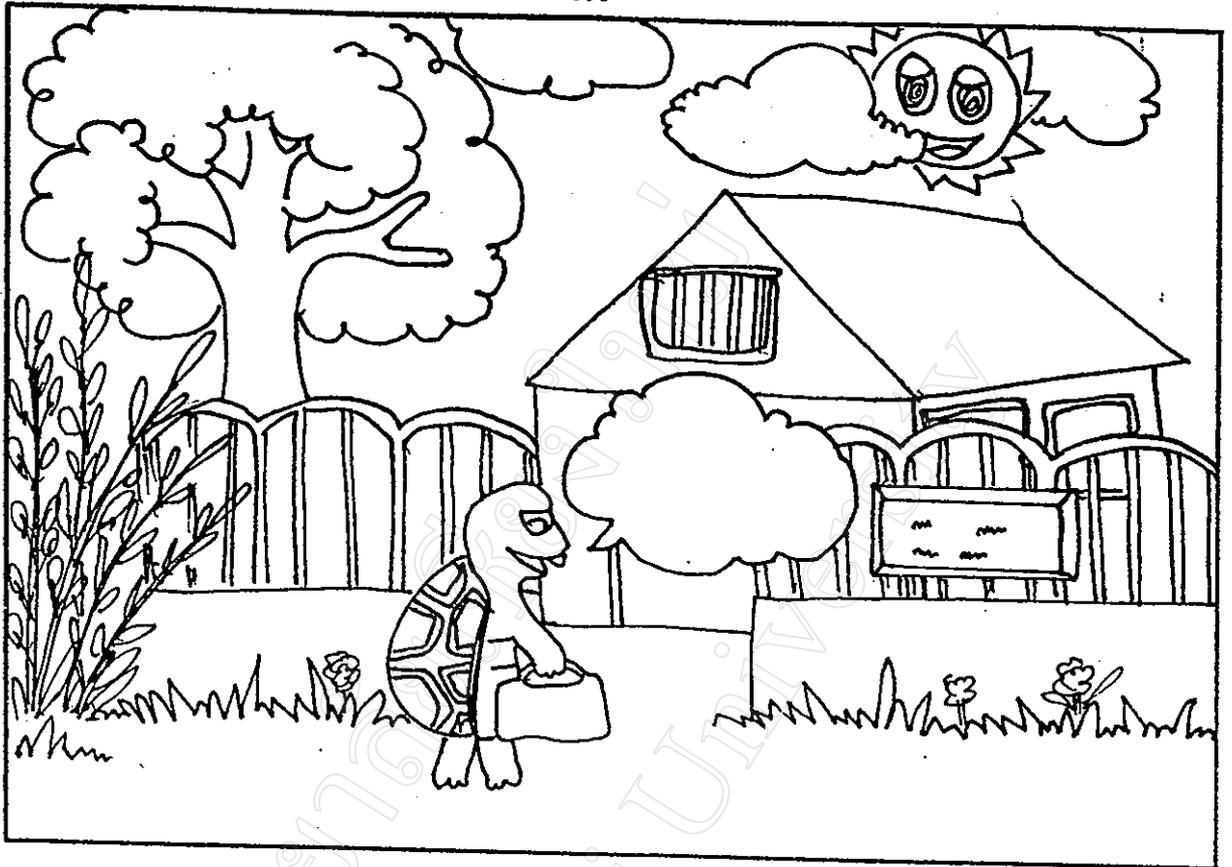
คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนช่วยกันระบายนิภาพการ์ตูน
2. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษานิภาพการ์ตูนแล้ว เรียงลำดับเหตุการณ์ตามเรื่องที่ทำาน
3. ให้นักเรียนช่วยกันเขียนเรื่องจากภาพการ์ตูน ที่เรียงลำดับเหตุการณ์เรียบร้อยแล้ว โดยให้นักเรียนเขียนเรื่อง ลูกเต่าลูกกระต่าย ด้วยสำนวนของนักเรียนเอง เพื่อสรูปความเข้าใจจากเรื่องที่ทำาน
4. ให้นักเรียนช่วยกันเย็บเล่มและส่งตัวแทนนำเสนอผลงาน

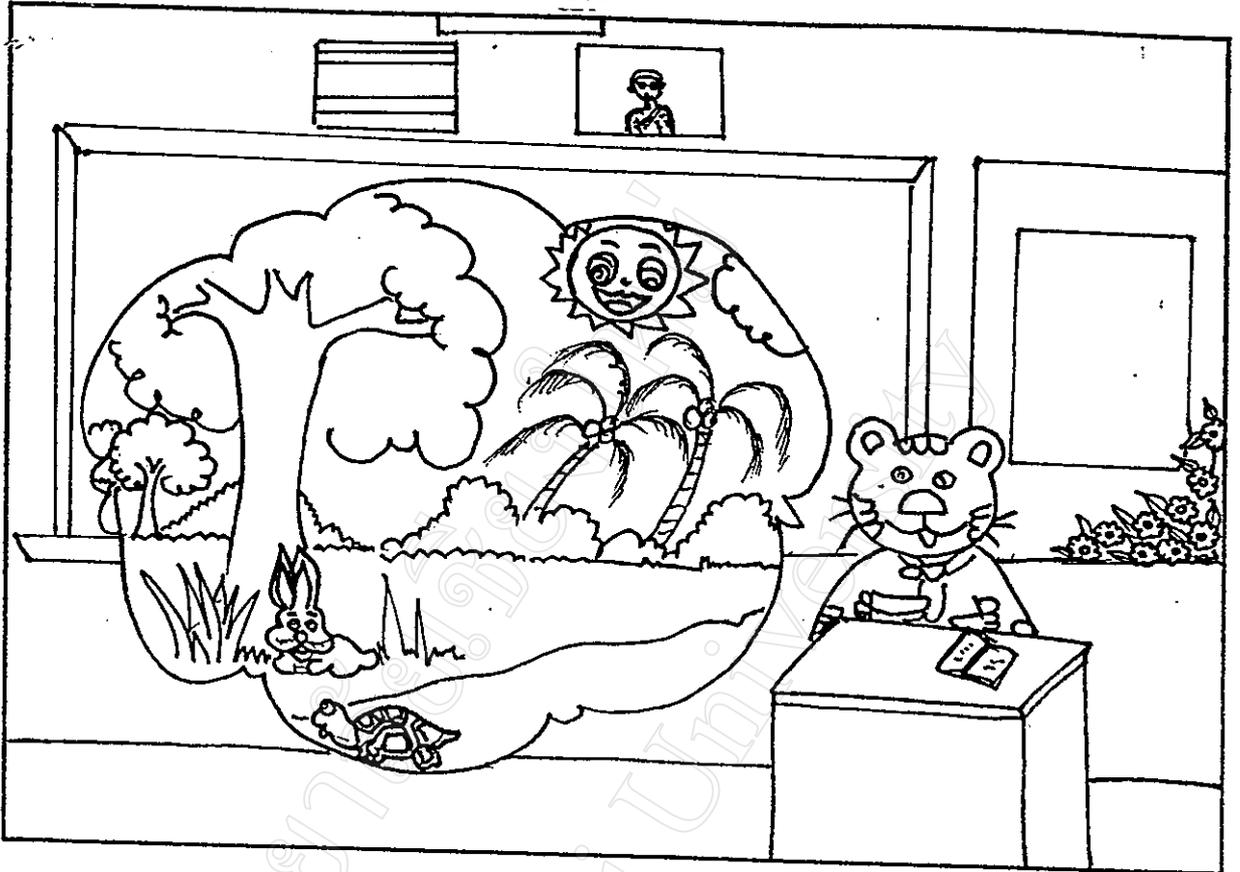

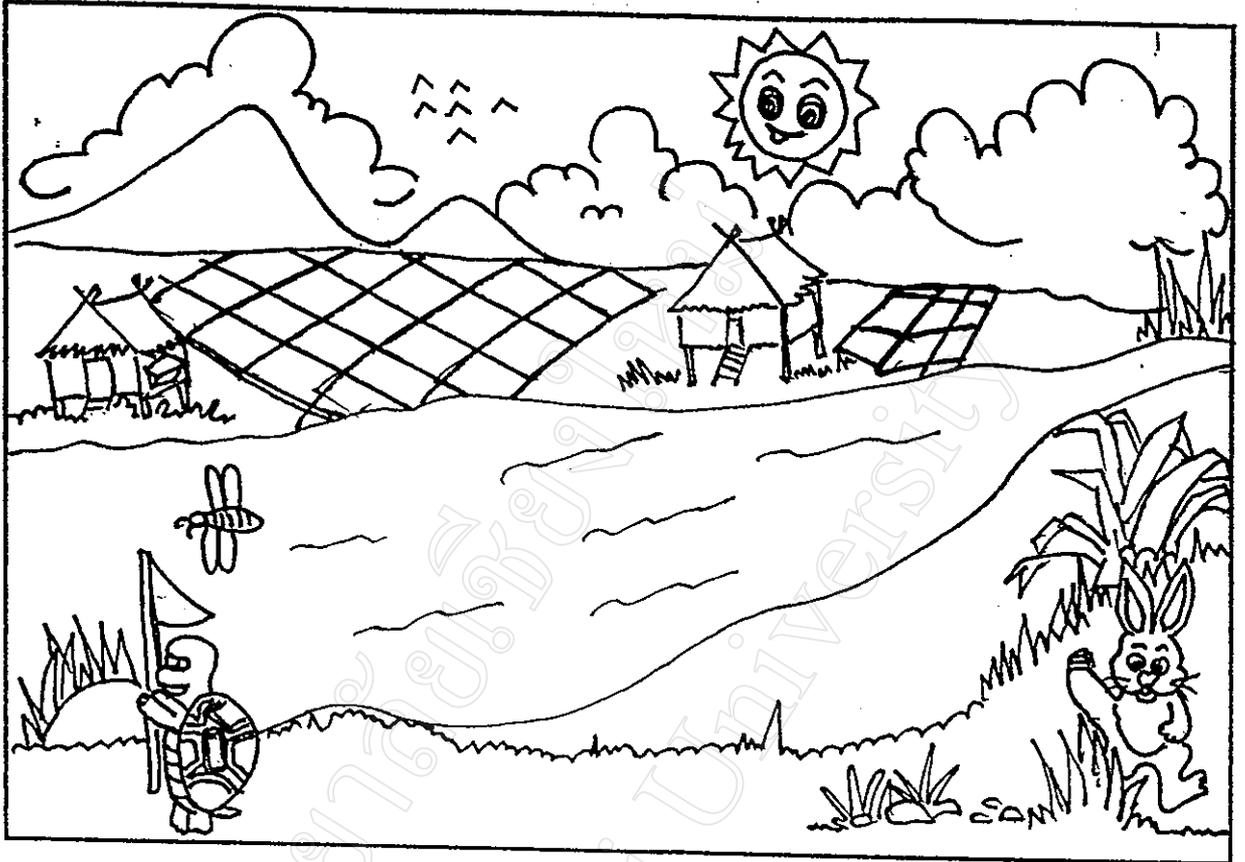

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์
Chiang Mai University

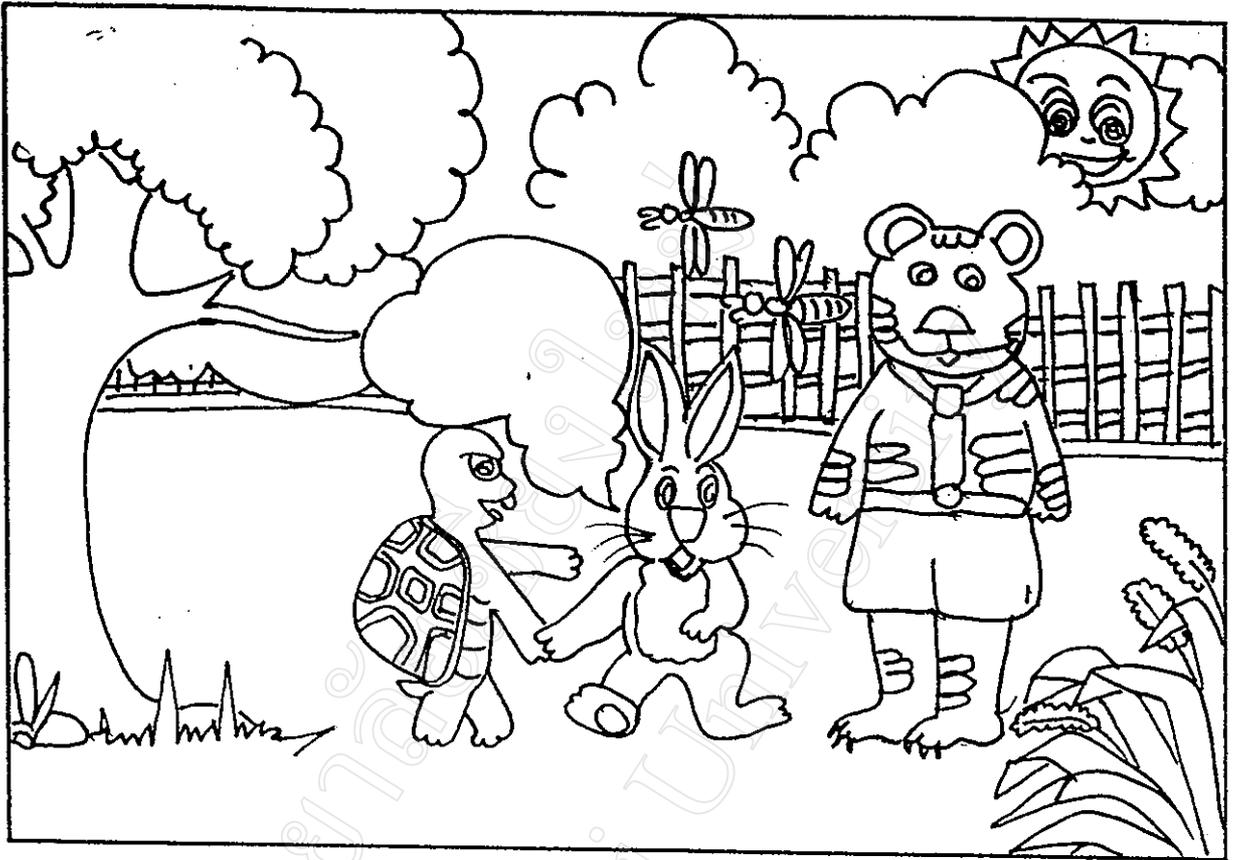

มหาวิทยาลัยราชภัฏ
Chiang Mai U

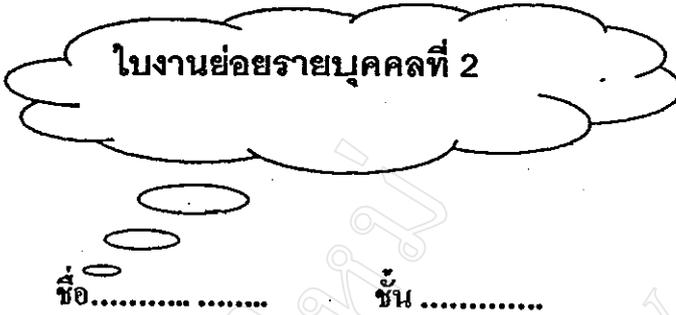

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุฒวิทยาลัย
Chiang Mai University

มหาวิทยาลัย
Chiang Mai

คำชี้แจง

ให้นักเรียนตอบคำถามจากการได้อ่านนิทานเรื่องลูกเต่าลูกกระต่าย ดังต่อไปนี้

1. จากการได้อ่านเรื่อง ลูกเต่าลูกกระต่าย นักเรียนได้ข้อคิดอะไรจากการคบเพื่อนในเรื่องนี้

.....

.....

.....

2. คนที่มีน้ำใจนักกีฬาควรมีลักษณะอย่างไร

.....

.....

.....

ทำให้เกิดผลดีอย่างไร

.....

.....

.....

3. ใจความสำคัญของเรื่อง ลูกเต่าลูกกระต่ายเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

ใบงานที่ 3

ชื่อกลุ่ม .....
 ชั้น ..... (สำหรับอภิปรายร่วมกัน)

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายและหาข้อคิดที่ได้จากเรื่อง หาตัวละครของคนที่มีความน่าสนใจเป็นนักกีฬา หาใจความสำคัญของเรื่อง หาข้อสรุปของเรื่อง และลักษณะนิสัยของตัวละคร จากการได้ทำกิจกรรมในใบงานย่อยที่ 2

2. รวบรวมข้อสรุปทั้งหมดลงในคำถามในใบงาน

1. จากการได้อ่านเรื่องลูกเต่าลูกกระด่าย นักเรียนได้ข้อคิดอะไรจากการคบเพื่อนในเรื่องนี้

.....
 .....
 .....

2. คนที่น่าสนใจเป็นนักกีฬาควรมีลักษณะอย่างไร

.....
 .....
 .....

ทำให้เกิดผลดีอย่างไร

.....
 .....
 .....

3. ใจความสำคัญของเรื่องลูกเต่าลูกกระด่ายเป็นอย่างไร.....

.....
 .....
 .....

 ใบงานที่ 4

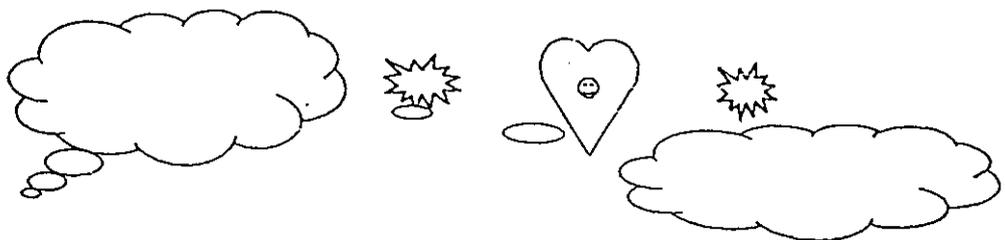
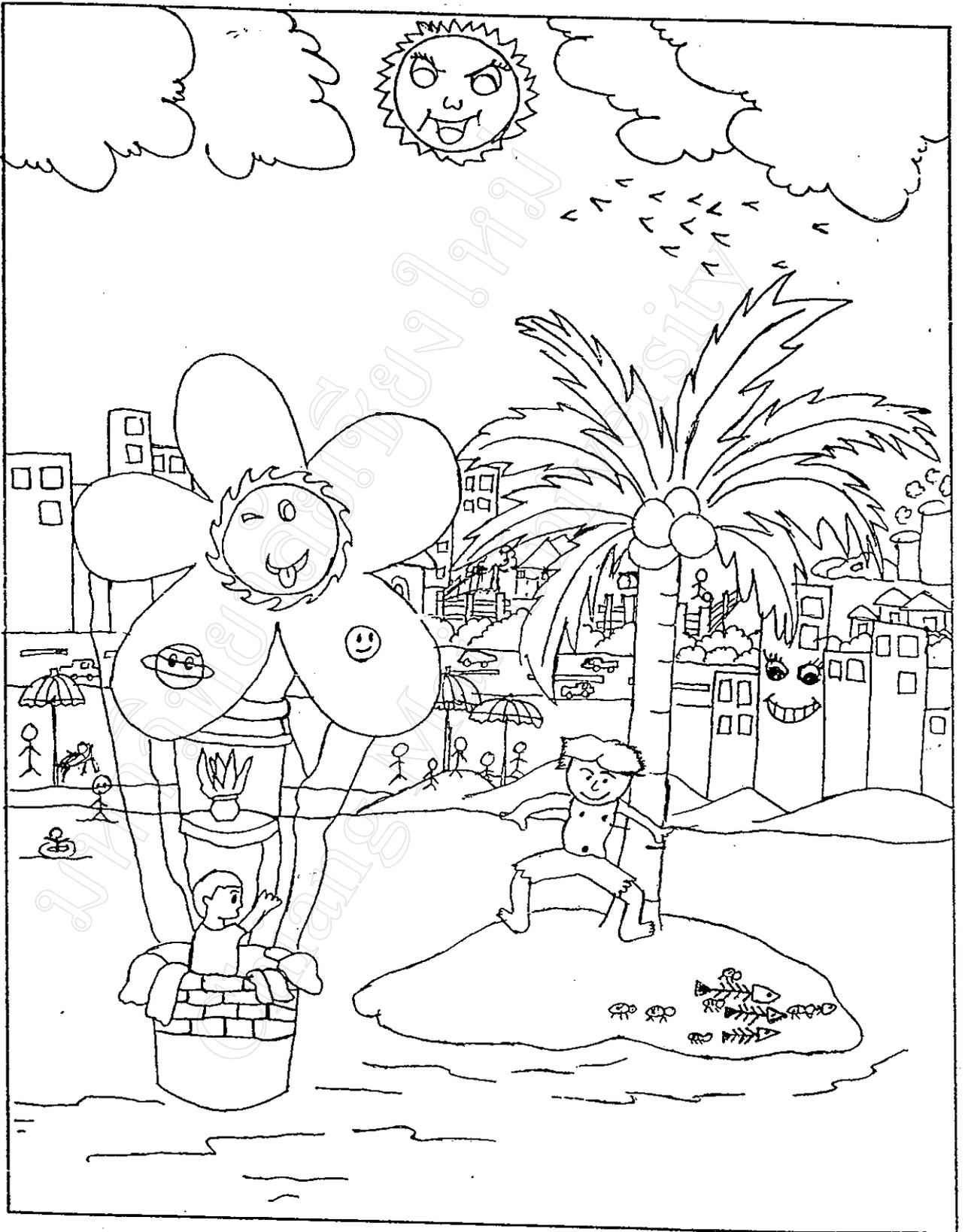
ชื่อกลุ่ม ..... ชั้น .....

(สำหรับการเขียนเรื่องตามความคิดและจินตนาการจากภาพการ์ตูน)

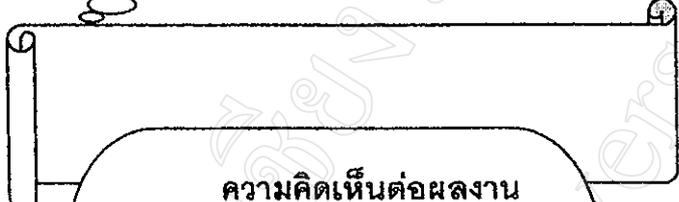

 คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนร่วมกันระบายสีภาพการ์ตูนให้สวยงาม
2. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันแต่งเรื่องจากภาพการ์ตูนตามจินตนาการ
3. ให้นักเรียนร่วมกันตั้งชื่อเรื่อง
4. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานพร้อมแสดงความรู้สึก

ชื่อผลงาน .....

ความคิดเห็นต่อผลงาน

ขณะทำงานชิ้นนี้มีความรู้สึก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

คำและความหมายของคำ

ความมีน้ำใจนักกีฬา	หมายถึง	การรู้จักแพ้ ชนะ รู้ภัย
พิสูจน์ (กริยา)	หมายถึง	ชี้แจงให้รู้เหตุผล, แสดงให้เห็นจริง
ยุติธรรม (นาม)	หมายถึง	ความเที่ยงธรรม, ความชอบธรรม, ความชอบด้วยเหตุผล
กติกา (นาม)	หมายถึง	ข้อตกลง, ข้อกำหนด, ข้อที่นัดหมายกันไว้
สัญญาณ (นาม)	หมายถึง	เครื่องหมายตามที่กำหนดไว้, เครื่องที่แสดงไว้ให้เห็น, ได้ยินแม้ อยู่ในระยะไกลให้กระทำตามที่บอกหรือแนะไว้
ลัจจะ (นาม)	หมายถึง	การตั้งความสัตย์, ความรู้เรื่องแห่งความจริง

นิทานคำเมืองเรื่อง ทำไมกระต่ายจึงบกกินน้ำ

เรื่องโดย นายอาด เสมอใจ 180 หมู่ 2 ต.ร้องกวาง อ.ร้องกวาง จ.แพร่

ที่กระต่ายบกกินน้ำ เพราะกระต่ายได้ไปสัญญากับหอยว่าจะวิ่งแข่งกับหอย กระต่ายนี่ก็เป็นวิ่งเร็วแล้วไปหันหอยเดินช้า แล้วไปสัญญาว่าถ้ากระต่ายชนะหอยจะย่างกินน้ำตามลำห้วย ถ้าหอยชนะกระต่ายจะย่างกินน้ำตามลำห้วย หอยนั้นก็สัญญากับกระต่าย แล้วก็ต้องฮ้องวิ่งไปต้อง ฮ้อง สหาย หอย หอยก็เหยๆ หอยก็มีความสามัคคี หอยนี่ก็ไปนัดเพื่อน อันนี้มันมีสิบลำห้วย ที่นี้ก็บอกต่อกันไปว่า ถ้ากระต่ายมาฮ้องสหายหอย ก็ฮ้อเหย เหยไปตั้งหน้าปุ่นดีกๆ

ที่นี้ก็มาตั้งคั่นกันที่ปลายลำธาร กระต่ายก็ออกวิ่งไปแล้ว วิ่งไปๆก็ฮ้อง

“สหายหอย”

“เหย” อยู่ตั้งหน้าปุ่น

ที่นี้กระต่ายก็วิ่งไปแถม ไปๆก็ฮิด ฮ้องแถม

“สหายหอย”

“เหย”

ผลที่สุดกระต่ายก็หมดแรง ขอมก้าน กระต่ายเลยบกกินน้ำ

หมายเหตุ

ย่าง - หยุด, เลิก

ฮิด - เหนื่อย

เหย - (เหอ+ย=เหย) คำที่ประสมด้วยสระ -เอ เมื่อ ย สะกด ตัว อ จะลดรูปหายไป

ภาคผนวก ฉ

แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย

- แบบทดสอบ
- หาค่าความยากง่าย(P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
- คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบมีจำนวนทั้งหมด 30 ข้อ 30 คะแนน เวลา 1 ชั่วโมง
2. ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย X หน้าข้อที่นักเรียนคิดว่าถูกต้องเพียงข้อเดียว ในกระดาษคำตอบ

อ่านเรื่องต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อที่ 1-10

เรื่องของลุงสี

โดย ปาสาณ ปัตกสิณ

ลุงสีเป็นคนที่ทุกคนในหมู่บ้านรู้จักกันเป็นอย่างดี ในฐานะผู้ที่ไม่ค่อยจะประกอบอาชีพอะไรเป็นหลักเป็นฐาน ชีวิตมักจะตำราญอยู่กับเหล่าเป็นส่วนใหญ่ และใช้เวลาหมดเปลืองไปกับวงหมากรุกปีหนึ่งไม่ใช่น้อยๆ การที่คนบ้านนอกคนหนึ่งจะไม่ประกอบกิจการงานอะไรให้เป็นหลักเป็นฐานนั้นมีใช้สิ่งเลวร้ายในสังคม ขอแค่เพียงเมื่อไม่ทำงานแล้วอย่าสร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้านเท่านั้นเป็นพอ

ก็ในเมื่อเมืองหลวงมีทำเนียบรัฐบาลสำหรับเป็นที่พบปะของคณะรัฐมนตรี มีรัฐสภาเป็นแหล่งแสดงความคิดเห็นและตำนวนโหวตเพื่อปกป้องสิทธิแทนประชาชน หรือออกกฎหมายเพื่อสร้างสันติสุขให้สังคม และมีศูนย์การค้ามากมายให้ประชาชนได้เดินอาบแอร์แทนการอาบแดด ที่บ้านนอกไกลทุ่งก็มีวัดเป็นแหล่งรวมของสรรพสิ่งมากมาย ตั้งแต่เป็นร่วมบุญให้กับหมู่ห้าฯ ฆราวาสคนบ้า คนดกงาน คนเร่ร่อน และพระผู้เผยแผ่พระศาสนาแก่ประชาชน

ลุงสีเป็นคนดกงานหรือ? นี่คือข้อถกเถียงกันตั้งแต่เจ้าอาวาส มรรคทายก กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน จนถึงประชาชนทั่วไป และไม่มีใครหาคำตอบได้ เพราะบางทีเห็นแกนอนเขลงอยู่ที่วัด กินข้าววัด กุฏิกุ้อประเคนอาหารถวายพระอย่างนี้แล้วลุงสีเป็นอะไร

“นั่นแหละงานของเขาหละ” กำนันล้วนบอกลูกบ้าน

“งานอย่างนั้นเด็ดๆก็ทำได้” ลูกบ้านบางคนแย้ง

“แต่ไม่ดีเท่าสีมันหรือ” กำนันชี้ “ดูสี มันนั่งพับเพียบเรียบร้อยอย่างกับคนใช้เจ้าคุณ”

“ก็มันจะกินของเหลือ” ลูกบ้านยังไม่ยอมเห็นด้วย

“หมายังเลี้ยงได้ นี่คนทั้งคน” กำนันตัดบท

เล่ากันว่าเจ้าอาวาสองค์ก่อนมีความรู้แตกฉานถึงขั้นบัณฑิต และมีฝีมือทางงานช่างถึงขั้น ศิลปินทีเดียว โดยเฉพาะเรื่องเทศน์และเรื่องปูนปั้นทั้งตำบล ไม่มีใครเทียบ

“เป็นพระทำไมเก่งเรื่องช่าง” เวลาทำนั้นเล่าเรื่องนี้จะต้องมีคนจัดคอเสมอ

“ท่านเป็นเด็กวัดมาก่อน”

“ไม่เห็นเกี่ยวเลยกำนัน” ลูกบ้านทำตัวเหมือนนักการเมืองฝ่ายค้านที่จะต้องคอยหาเหตุค้าน เข้าไว้ก่อนเสมอเพราะถือว่าการค้านเป็นการแสดงออกอย่างหนึ่งของการปกครองตามระบอบ ประชาธิปไตย

“เกี่ยวซี” กำนันใจเย็นมาแต่ไหนแต่ไร ไม่อย่างนั้นปกครองลูกบ้านสารพัดประเภทไม่ได้ หรอก “การเป็นเด็กวัดนี่แหละ ได้คลุกคลีกับช่างที่จ้างมาสร้าง โบสถ์หลังเก่า เขาผสมปูนก็ถูกลูกจอบ ไปช่วยเขา เขาหมักปูน วาดลาย ปั้นลาย ก็คลุกอยู่กับเขา หนักๆ เข้าความรู้ก็ซึม” ลูกบ้านพยักหน้า รับรู้คำานานของเจ้าอาวาสองค์ก่อน

“เมื่อเห็นเด็กสนใจช่างก็สอนด้วยการฝึกจริง เริ่มตั้งแต่มอบหมายให้ทำหน้าที่หมักปูน ตรงนี้แหละเคล็ดในส่วนผสมปูนปั้นมีอะไรบ้างช่างก็สอนให้ การวาดลายขึ้นลายปูนปั้นเป็นอย่างไรก็สอนให้ พอเป็นหนุ่มรุ่นกระซงก็เริ่มออกงาน เอ็งคู่มือที่วิหารนั้นก็แล้วกัน นั่นแหละฝีมือท่านล้วนๆ”

“สวยกำนัน เทพพนมจึงเหมือนจะเหาะลอยออกมาทีเดียว”

“ถ้าเอ็งเห็นนาคที่เชิงบัน ไคเอ็งจะตะลึง”

“เป็นอย่างไรหรือ”

“เหมือนเลื้อยได้ งามยิ่งกว่านาคที่เขาพนมรุ่งก็แล้วกัน” ผู้ฟังถึงกับห่อปาก

“เสียดายคนจัญไรตัดเอาไปเสียหมด ไม่เหลือสมบัติให้ลูกหลานเลย” กำนันกัดฟันเค้น ไม่หาย “เขาว่าลุงสี่เป็นลูกศิษย์ท่านไม่ใช่หรือ” กำนันพยักหน้า ภาพความหลังที่ลางเลือนเมื่อถูก กระตุ้นก็เหมือนเอาทองเหลืองมาขัดด้วยขี้เถ้าและมะขามเปียกดูประเดี๋ยวเดียวก็แวววับเหมือนความ ทรงจำขณะนี้ ลุงสี่เป็นเด็กรุ่นเดียวกับกำนัน ถึงพ่อแม่ไม่ร่ำรวยแต่ก็ไม่ใช่จะยากจน ก่อนนี้การศึกษา อยู่ในวัด ลุงสี่ กำนันและคนอื่นๆ จึงเรียนหนังสือในวัดและเพราะความเป็นเด็กผู้ชายทั้งลุงสี่และ กำนันชอบไปขลุ่ยอยู่กับเจ้าอาวาส ช่วยประเคนข้าวพระบ้าง คั้นน้ำร้อนไว้ชงชาบ้าง หลวงพ่อก็ชอบ

“สี่มันสนุกของมัน ไปตามเรื่อง พอหลวงพ่อลงมือผสมปูนมันก็ลงไปช่วย ช่วยประเดี๋ยวก็ไป วิ่งเล่น พอหลวงพ่อดีวามันก็มาดู เมื่อกี้ลูก ไปหาช่างอื่นทำ แต่เดี๋ยวก็มาขลุ่ยอยู่กับหลวงพ่อกัน วนเวียนอยู่อย่างนั้น” กำนันมีความสุขที่ได้เล่าความหลัง

“หลวงพ่อก็คือพระนักเทศน์ที่คนติดกันข้ามตำบลท่านเทศน์แต่ละทีคนแน่นศาลา ท่านชอบ อำนวยวรรคศิลปะโบราณมีนิทานมากมายแทรกในบทเทศน์ของท่าน บางทีเรื่องที่เกิดขึ้นใกล้ๆ ตัวท่านก็ เอาไปปรุงแต่งให้เป็นคติ ไม่ได้เทศน์แต่เรื่องนรกสวรรค์อย่างเดียว ท่านเทศน์เรื่องราวบนดินของ มนุษย์นี้แหละ คนจึงติด” กำนันหยุดจิบน้ำชา “ฝีมือปั้นท่านก็เป็นหนึ่ง ดูพระประธานในโบสถ์ซี

ท่านปิ่นและหล่อเอง งามอย่าบอกใคร” คนที่นั่งฟังพยักหน้าเห็นด้วย พระประธานในโบสถ์นั้น
คงงามหาที่ติไม่ได้

“พระโมคคัลลา สารีบุตร ยืนซ้ายขวานั้นก็งาม” อีกคนเสนอความเห็น “ฝีมือท่านกระมัง”
กำนันยิ้มฟังใจ “ถ้าบอกพวกเข้่างอาจไม่เชื่อ” “เรื่องอะไร” คนที่อยากรู้สอดขึ้น

“เรื่องสี่ปิ่นพระนะซี” กำนันมองหน้าทุกคน
ลมจากชายทุ่งพัดมาชื่นใจทุกคนนั่งเงียบว่ากำนันจะพูดอะไรต่อไป “เจ้าอวาสาถ่ายทอดฝีมือให้สีมัน
ไว้มันเพิ่งจะหนุ่มรุ่นกระตังแต่มันถอดหัวใจปิ่น ปิ่นออกมาว่าศรัทธาน้อยที่ไหน โยหน้าอ้อมเอิบทั้ง
สององค์ เป็นรองก็แต่พระประธานเท่านั้น” มีเสียงร้องฮือออกมาทัน “ลุงสิหรือหรือ” “ไหร่นะซี”
คนรุ่นใหม่ที่กราบที่ไหว้กันนะ “ไม่รู้ที่มาที่ไปกันหรือ” “แกน่าจะเป็นช่างชั้นเลิศของตำบลนา”
“ใช่ ถ้าหลวงพ่อก็ไม่มรดกภาพเสียก่อน”

“เกี่ยวอะไรกับหลวงพ่อดีด้วยละกำนัน” คนซัดคอคนเดิมนั้นแหละเอ่ยขึ้น

“เกี่ยวซี ตอนนั้นสีมันกำลังสนุกกับงามปิ่น มันกะว่าจะปิ่นพระที่ใหญ่ที่สุดในตำบลของเรา
ให้คนได้กราบไหว้ แต่พอหลวงพ่อมรดกภาพมันคงเหงา จึงออกพนเจรรับจ้าง ปิ่นพระกับช่างคนอื่น
ไปเรื่อยๆ ตอนหลังมันติดภักุษา” “อ้าว!” มีเสียงอุทานด้วยความเสียดาย

“ช่างพวกนั้นมันแนะนำว่าสูบกัญชาแล้วเหมือนอยู่ใน โลกอีก โลกหนึ่งที่เต็มไปด้วยความสุข
ไปสวรรค์วิมานไหนๆก็ได้สีมันกำลังเหงาก็เลยลองดู ไปๆมาๆ ก็เลยติด ไม่อย่างนั้นปิ่นพระไม่ได้”

“แล้วกัน” น้ำเสียงเวทนาดังขึ้น

“เมื่ออยู่กับหลวงพ่อดี หลวงพ่อดีมีแต่เมตตาและจิตใจที่ฟ่องแผ้ว จะปิ่นพระปิ่นอะไรออกมา
ก็อิมบุญเต็ม ไปด้วยพลังศรัทธา แต่พอสูบกัญชาแล้วจิตใจมันต่ำลง พระที่ปิ่นออกมาดูหม่นหมองไม่
น่าเลื่อมใส แต่สีกับเพื่อนมองว่าสวย”

“เป็นงั้นไป” “นั่นแหละฤทธิ์กัญชาละ มองในสิ่งที่คนเขาไม่มองเห็นในสิ่งที่คนเขาไม่เห็น
ผลสุดท้ายก็ไม่มีวัดไหนจ้างให้ปิ่นพระ”

เสียงไก่แจ้ขันเจี๊ยงแล้วไล่จิกตีกันกันลานวัด

“สีมันก็ไปกับช่างปิ่นกลุ่มนั้นอีก แล้วก็ชวนกันไปทางดำ ทำพระปลอมออกเร่ขายชาวบ้าน
ทั่วไป พระเกจิอาจารย์องค์ไหนที่ดังๆ กลุ่มนี้ก็ปิ่นแบบแล้วหล่อสูงขนาดเก้านิ้ว อ้างว่าปลุกเสกมา
จากวัดนำมาให้ชาวบ้านบูชาเพื่อเอาเงินไปทำกุศล เร่ไปเรื่อย ได้เงินมาก็เอาไปกินเหล้าจนติด
งอมแงม หายสาบสูญไปนาน ได้ข่าวอีกทีก็ขึ้นติดคุกขื่อหาหลอกหลวงขายพระปลอมให้ชาวบ้าน”

“โธ่เอ๊ย ชีวิตช่างปิ่น”

“นี่แหละชีวิตของสีมัน” กำนันมองไปยังศาลาทำน้ำ ที่สี่ไปนั่งทอดอารมณ์อยู่ที่นั่น

“แกกลับมาปิ่นอีกไม่ได้หรือกำนัน” กำนันถอนใจ “มัน พยายามแล้ว แต่พระที่มันปิ่นออก
มาเหมือนไม่ใช่พระ”

“มีอคงสั้น”

“ไม่รู้ซีเห็นบั้นออกมาที่ไรเหมือนหน้าเทวทัตทุกที มีแต่รีวรอยของความหยาบช้าไม่น่า
เลื่อมใส บั้นแล้วก็ทูปทั้งอยู่อย่างนั้น หนักๆเข้าเลยวางมือ”

“คงท้อแท้”

“ยิ่งกว่าท้อแท้เสียอีก”

“ทำไมเล่ากำนัน” กำนันยังไม่ตอบ เขายืนหัน ไปบอกลูกบ้านที่ฟังเรื่องราวจากเขา
“ตามมาซิ จะพาไปดูอะไร” เขาเดินจากศาลาวัด ไปตามถนนปูนเล็กๆ ตรงไปที่พระอุโบสถ ประตู
โบสถ์เปิดอยู่ กลิ่นธูปควันเทียนหอมอบอวลอากาศในโบสถ์เย็นชื่น กำนันกับลูกบ้านก้มลง
กราบพระ หลากคนมองพระ โมกข์ลลา สารีบุตร ที่ยื่นเด่นเป็นสง่าเคียงข้างพระประธานที่ดูสงบนิ่ง
นำเลื่อมใส

“ไม่น่าเชื่อเลยลุงสิ” นางคนเฒ่าขึ้น

กำนันลุกเข้าไปใกล้พระประธาน หันมาทางลูกบ้าน “เอ็งดูพระพักตร์พระประธานให้คิซี
เค้าพระพักตร์เหมือนใคร” กำนันถอยออกมาให้ลูกบ้านเข้าไปใกล้ๆ คนที่นึกไม่ออกก็ถอยออกมา
ให้คนอื่นเข้าไปดูใกล้ๆบ้าง บางคนถอยออกมาดูเสียไกลก็นึกไม่ออก แต่แล้วก็มีคนหนึ่งเอ่ยแบบ
“ไม่แน่ใจ” “เหมือนลุงสิเหมือนกันนะ” พอมีคนเอ่ยขึ้นคนอื่น ก็พอจะมองเค้าหน้าออก แต่ไม่ใช่
ลุงสิในวันนี้

กำนันหัวเราะ “นี่แหละสีคอนหนุ่มๆละ อ่อน โยนนุ่มนวล ท่านเจ้าอาวาสท่านเลขจำลอง
มาหลายส่วนผสมผสานกับจินตนาการและฝีมือของท่านจนกลายเป็นพระประธานองค์นี้” ทุกคน
ถอนใจ

“สีมันเหมือนดินเหนียวอ่อน ถ้าอยู่ในมือบัลจิกเขาก็ปั้นให้เป็นสิ่งสวยงามน่าเลื่อมใส
แต่อยู่ในมือพาล มันก็ปั้นเป็นสิ่งด่าช้า ก็เหมือนชีวิตมันนั่นแหละ หากเจ้าอาวาสไม่สิ้นบุญเสียก่อน
สีมันคงมีชีวิต ไม่ผิดบัลจิกหรอก แต่มันก็พลัดไปอยู่ในมือพาลเสียก่อนจึงทำให้ตกต่ำมาจนถึงทุกวันนี้
หน้ามันเหมือนเทวทัตเขาไปทุกวัน”

กำนันก้มลงกราบพระประธานในอุโบสถซ้ำๆ สาม ครั้ง ลูกบ้านกราบตามแล้วค่อยๆเดิน
ออกจากพระอุโบสถอย่างเงียบเชียบ

ลมเย็นพัดพรมมาเห็นหลังลุงสิ ใหม่ๆ กำลังจะออกพ้นเขตวัด เย็นๆอย่างนี้มีมือของแกจะสั้น
เป้าหมายของแกก็คือ ร้านเหล้าในหมู่บ้านนั่นเอง

1. จากเรื่อง เรื่องของลุงสิใครเป็นผู้ที่สอนการปั้นพระ ให้กับลุงสิ เป็นคนแรก (ข้อเท็จจริง)
  - ก. กำนัน
  - ข. ช่างปูน
  - ค. หลวงพ่อ
  - ง. ลุงสิฝึกหัดเอง

2. “เล่ากันว่าเจ้าอวาสองค์ก่อนมีความรู้แตกฉานถึงขั้น**บัณฑิต**” คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึงอะไร (ข้อเท็จจริง)
  - ก. ผู้ทรงความรู้
  - ข. ผู้มีปัญญา
  - ค. นักปราชญ์
  - ง. ถูกทุกข้อ
3. ชั้นตอนแรกที่ช่างสอนให้ฝึกปั้นพระจริง เริ่มจากมอบหมายให้มีหน้าที่ทำอะไร (ข้อเท็จจริง)
  - ก. หมักปูน
  - ข. ปั้นลาย
  - ค. ร่อนทราย
  - ง. วาดลวดลาย
4. หลวงพ่อจำลองหน้าและบุคลิกลึงส์ตอนเป็นหนุ่มมาปั้นเป็นอะไร (ข้อเท็จจริง)
  - ก. เทพพนม
  - ข. พระประธาน
  - ค. พระสารีบุตร
  - ง. พระโมคคัลลา
5. เหตุการณ์แรกที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในเรื่องคือข้อใด (ตีความ)
  - ก. ลึงส์คิดหลังอมแถม
  - ข. ลึงส์ปั้นพระประธานเหมือนเทวทัต
  - ค. เจ้าอวาสมรณภาพลงลึงส์ไม่มีที่พึ่ง
  - ง. ลึงส์กับช่างปั้นพระปลอมหลอกชาวบ้านจนถูกจับ
6. ใจความสำคัญของเรื่องนี้คือ (ตีความ)
  - ก. การสูบกัญชาเป็นสิ่งที่ไม่ดี
  - ข. การดื่มเหล้าทำให้สุขภาพทรุดโทรม
  - ค. การหลอกหลวงเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ
  - ง. การขาดที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ ทำให้คนเปลี่ยนไป
7. แนวคิดสำคัญที่ได้จากเรื่องคือข้อใด (ตีความ)
  - ก. ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น
  - ข. ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว
  - ค. เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิวตาตาม
  - ง. คบคนพาลพาลพาไปหาผิด คบบัณฑิตบัณฑิตพาไปหาผล

8. เพราะเหตุใดนาคนที่เขิงบันไดเข้าวิหารจึงไม่มีให้เห็น (ตีความ)
- ถูกขโมยตัดออกไป
  - ถูกพายุพัดพังไปหมดแล้ว
  - สร้างมานานแล้วและไม่มีคนดูแล
  - ถูกลุงสี่และช่างปั้นพระที่ติดกัญชาทำลาย
9. นักเรียนชอบนิสัยของกำนันในเรื่องนี้หรือไม่เพราะเหตุใด (วิจารณ์)
- ชอบ เพราะมีเหตุผลและอารมณ์ดี
  - ชอบ เพราะมีเหตุผลและมองโลกในแง่ดี
  - ไม่ชอบ เพราะไม่มีเหตุผล และขี้โมโห
  - ไม่ชอบ เพราะไม่มีเหตุผลและรักเพื่อนจนเกินไป
10. ข้อคิดสำคัญที่ได้จากเรื่องคือข้อใด (วิจารณ์)
- อย่าตัดสินคนอย่างผิวเผิน
  - อย่าดูถูกคนที่ด้อยกว่า
  - อย่าซ้ำเติมคนที่เคยทำผิดพลาด
  - ถูกทุกข้อ

อ่านเรื่องต่อไปนีแล้วตอบคำถามข้อที่ 11-20

ฤาจะสู้หัวใจ

โดย เฉลิมศรี เข้มทรัพย์

หมู่บ้านคอนกลางเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ของตำบลมิชวาทันอยู่รวมกันไม่ถึง 10 หลังคาเรือน ณ ตำรางชายทุ่งนอกหมู่บ้าน เด็กกลุ่มหนึ่งอายุราวๆ 10-12 ปี กำลังเดินย่ำแฉะๆที่ตำรางเล่นอย่างสนุกสนาน “เฮ้ย! พวกเองอย่าอะอะไป” เสียงเจ้าจ๋องตะ โทนบอกเพื่อนๆ พลงวิ่งไปที่ขอบตำรางรอบๆบริเวณตำรางเป็นผืนหญ้าที่กำลังแตกกระบิดใบ เพื่อนเจ้าจ๋องอีกกลุ่มหนึ่งกำลังเดินเล่นอย่างสนุกสนานเช่นกัน เพราะผืนหญ้านุ่มเท้ายิ่งกว่าดินบนพรหมเสียดีก

ห้องนากว้างสุดลูกหูลูกตานั่น แดบนาคอนเป็นคอฟางข้าวสีดำที่ชาวนาเผาเพื่อเตรียมไว้ไถ กลบส่วนผืนนาใกล้ๆตำรางเริ่มมีข้าวต้นอ่อนขึ้นบ้างแล้วชาวบ้าน ไถหว่านไว้ค่อนน้ำ เมื่อไรน้ำเข้าทุ่งต้นข้าวก็จะชะลูดทันทน้ำพอดี สิ่งเหล่านี้ชาวนาแถบหมู่บ้านคอนกลางทำกันมาแต่ครั้งบรรพบุรุษปีแล้วปีเล่า

ปลาช่อนตัวเจื่องใหญ่เท่านองเจ้าจ๋องกำลังแตกหนีนน้ำ มันคงมาพร้อมกับน้ำที่กำลังบ่าเข้าทุ่ง จึงถูกเจ้าจ๋องเอามือวิดขึ้นขอบตำรางจับไว้ได้อย่างง่ายดาย “ข้าจะกลับบ้านก่อนนะ” เจ้าจ๋องหันไป

บอกเพื่อนๆ “บ้ายมากแล้วเมื่อป่าหอมจะได้แกงกินทันทีเย็นนี้” ป่าหอมที่เจ้าจ้องเอ่ยถึงเป็นที่สาวของพ่อซึ่งเป็นคนเลี้ยงเจ้าจ้องมาตั้งแต่เจ้าจ้องอายุ 3 ขวบ เนื่องจากป่าหอมไม่มีลูกจึงขอเจ้าจ้องมาเลี้ยงหวังจะฝากผีฝากไข้กับเจ้าจ้องและถือว่าได้ผ่อนภาระให้กับพ่อเจ้าจ้องเนื่องจากเจ้าจ้องมีพี่น้องถึง 7 คน

“เฮ้อ! ไอ้จ้อง เอ็งไปแอบซื้อปลาของบ้านลุงปานมาเถอะ” เสียงป่าหอมดังขึ้น “เปล่าป่าป้าดูให้ถนัดก่อนซี ปลาในหลุมที่ลุงปานขังไว้กินนะวิคมาจากบ่อกลางทุ่งนา มันอดจนผอมแล้วมีตัวใหญ่เท่านี้เมื่อไรเล่า ตัวนี้หนูจับได้ที่ลำรางนอกหมู่บ้านปลามันแตกหนีน้ำ น้ำมันเริ่มเข้าทุ่งนาแล้ว”

“เฮ้! น้ำเข้าทุ่งแล้วละ ป่าไม่ได้ไปดูนา 4-5 วันแล้ว”

“ใช่ป่า น้ำกำลังไหลเข้าสระใหญ่นอกหมู่บ้านแล้ว”

“เออดี อีกไม่กี่วันพอน้ำเต็มทุ่งเอ็งก็จะได้ไปซื้อปลาไหลสนุกไปเลย เอ็งเตรียมไปหาหอยโข่งกันเถอะ จะได้เอาไปใส่พุงล่อปลาไหลอย่างไรล่ะ” ป่าหอมพูดไปหัวเราะไปอย่างอารมณ์ดี เพราะรู้นิสัยซุกซนของหลานชายดี แต่ก็ก็เป็นความซุกซนที่ได้อาหารมาให้ป้าด้วย

“น้ำเข้าทุ่งนี้สนุกนะป้า หนูจะได้เล่นน้ำ ตอนเช้ามีคหนูจะได้ถือท้ายเรือให้ลุงไปทอดแห ป้าจะได้ทำน้ำปลาไว้มั่ง เพื่อได้ตัวใหญ่ๆก็ได้ใส่เกลือมั่ง หน้าลงแขกเกี่ยวข้าววันจะได้ไม่อดอย่างไรละป้า”

เย็นวันนั้นเจ้าจ้องก็ถูกป่าหอมใช้ให้เดินเอาแกงส้มผักบุงปลาซ่อนไปแจกบ้านติดกัน 2-3 หลังคาเรือน “โอ๊ย! จี้เกียดเดิน หยุคแจกได้แล้วป้า เคี้ยวพุงนี้เข้าไม่มีกิน” “ยังมีอีกเยอะ ป้าแบ่งไว้แล้ว เก็บไว้ใส่บาตรพุงนี้เข้าด้วย” เสียงป่าหอมดังขึ้น “เอ็งอย่าจี้เกียดนักเลย เคี้ยวก็ต้องเป็นแมลงวันหรือ” “ทำไมหรือป้า” เจ้าจ้องสวนคำขึ้น

“เจ้าจ้องเอ๊ย เอ็งเห็นแมลงวันมันบินไปไกลๆไหมลูก เอ็งเห็นไหม แมลงวันมันก็ตอมแต่ของเน่าๆ โกลัตัวมันนั่นแหละเพราะมันจี้เกียด” ป่าหอมอธิบายให้หลานชายหัวแก้วหัวแหวนฟัง “คิดกับฝั่งนะลูก ฝั่งขยันบินไกลๆ เทียวชอกซอน ไปตอมเกสรดอกไม้ ดอกแล้วดอกเล่าเพื่อคูดน้ำหวานจากเกสรดอกไม้มาสร้างรังใช้เลี้ยงลูกของมันก็ได้ แต่แล้วคนก็ยังไปรังแกมัน ไปเอาน้ำผึ้งจากรังผึ้งมากินเป็นยอดอาหารอีก”

“เอ็งรู้ไหม” ป่าหอมสำทับ “รู้ครับป้า” เจ้าจ้องตอบอย่างสงบเสงี่ยม

“นั่นนะซี ป้าถึงอยากให้อีงขยันเหมือนฝั่ง คนเขาจะไม่รังเกียจเอ็งท้องไว้ลูกจี้เกียดเป็นแมลงวันขยันเป็นแมลงผึ้ง” “แต่หนูก็เสียดายแกง กลัวพุงนี้ไม่มีกับข้าวกิน” เจ้าจ้องตอบตามประสาเด็กที่กลัวของชอบจะหมด

“ไม่เป็นไร ถ้าเย็นนี้กินหมด พุงนี้เข้าป่าจะคัมใบมะขามอ่อนกับปลาอย่างให้เอ็งชดน้ำกินให้หน้าใจเลย ป้าเค็ดใบมะขามอ่อนจากต้นบ้านลุงปานมาไว้แกงได้หม้อใหญ่เสียวนา”

รุ่งเช้าเจ้าจ้องถูกปลุกให้ลุกขึ้นแต่เช้าเช่นเคย เพราะป้าหัดให้จ้องมีหน้าที่ใส่บาตรพระที่เดินมาบิณฑบาตวันละ 4-5 รูปเสร็จแล้วก็หันไปหยิบถ้วยแกงส้มผักบุงไปเทถ่ายใส่สำหรับที่ลูกศิษย์วัด

หอบเดินตามพระไปใกล้ๆ พลันสายตาเจ้าจ๋องก็เหลือบเห็นในหอบสำหรับนั้นมีแกงสายบัวต้มกะทิกับปลาช่อนเค็มอยู่ด้วยหนึ่งเจ้าจ๋องถึงกับต้องกลืนน้ำลายดั่งเอือก เจ้าจ๋องคว้าขันพร้อมด้วยแกงเปล่ารีบล้างเท้าขึ้นเรือนไปอย่างรวดเร็ว เพราะท้องเดือนบอกลาอาหารเช้าแล้ว

ที่ห้องนั่งที่ยกพื้นเหนืออกชานขึ้น ไปอีกชั้นหนึ่ง ป้าหอมจะใช้เป็นที่นั่งกินข้าวของบ้าน เพราะ โลงรับลมดี มีปีกกับดุกกำลังนั่งคอยเจ้าจ๋องพร้อมกับในจันตักข้าวสุกไว้เรียบร้อยแล้วทั้ง 3 จาน จ๋องรีบล้างมือล้างเท้าเรียบร้อยแล้วใกล้กับป้าหอม “อ้าว! นี่แกงสายบัวของใครป้า” จ๋องถามขึ้น “ของลุงปาน ตอนที่เอ็งใส่บาตรนั่นแหละลุงปานเขาใส่เสร็จก่อนเอ็ง เขาก็เดินมาส่งให้ทางหลังบ้าน” ลุงปานตอบ “แหม! โชคดีจัง ตอนที่หนูเทแกงใส่สำหรับลูกศิษย์หนูเห็นแกงกะทิสายบัวกับปลาช่อนเค็ม หนูนึกอยากกินมาเชียว” “เออ เอ็งมันคนมีบุญนะจ๋อง หนูอยากกินอะไรก็ได้กิน เอ็งอย่าหยุดทำความดีนะลูก ความดีหรือบุญมีผลเสมอแหละลูก”

จ๋องก้มหน้าก้มตาเปิบข้าวกับแกงสายบัวอย่างเอร็ดอร่อย เปิบข้าวพลาบใจก็คิดไปถึงคำที่ป้าพูดไว้ “จ๋องเอ๊ย เอ็งอย่าขี้เกียจนักเลยเดินแค่นี้เอง เพื่อนบ้านอยู่กันใกล้ๆแค่นี้ เราต้องทำตัวให้เหมือนฝั่งนะลูกบินไปสะสมน้ำหวานจากที่โน่นนิดที่นี้หน่อย สะสมไว้สร้างรังได้ใหญ่โต แกงที่ป้าทำก็เหมือนกัน แจกเขาไปมันไม่หมดหรอก ที่ตอนกลางนี้เราอยู่กันเหมือนพี่เหมือนน้อง เราพึ่งพาอาศัยกัน มีอะไรก็แบ่งปันกัน เขามั่งเรามั่งมันกินไปได้นานนะจ๋อง เราให้เขา เขาก็ให้เรา”

วันนี้จ๋องคิดต่อท้ายคำพูดของป้าหอมเพิ่มอีกว่า “เราให้น้ำผักบุ้งไป เราก็ก็น้ำสายบัวมา” คิดไปพลาบเจ้าจ๋องก็เอ่ยปากกับลุงว่า “ลุง ลุงปะแหเรียบร้อยแล้วหรือยัง น้ำเริ่มเข้าทุ่งแล้วนะครั้นน้ำเต็มทุ่งเมื่อไรจะได้ช่วยลุงคัดท้ายเรือ หนูอยากกินฝีมือลุงพลาปลานบ่นกเค็มที่ ที่นี้หนูขออาสาเอาไปแจกบ้านลุงปานก่อนบ้านใครๆก่อนเลยนะ”

ณ ลานวัดได้ค้นพิภูลซึ่งอยู่ด้านใต้ของศาลาการเปรียญ ศาลาหลังนี้เป็นศาลาอเนกประสงค์จริงๆ เพราะนอกจากชาวบ้านจะใช้เป็นที่พบปะและทำบุญฟังเทศน์กันทุกวันพระในฤดูเข้าพรรษาแล้ว ยังใช้ศาลาหลังนี้เป็นที่ให้เด็กๆลูกหลานของชาวบ้านเรียนหนังสืออีกด้วย เพื่อนๆ กลุ่มเดิมที่มักไปไหนมาไหนกับเจ้าจ๋องเดินมาพอดี “อ้าว! จ๋อง มานั่งจ๋องอยู่คนเดียวที่นี่ทำไมทำทางเหมือนหมดอาลัยในชีวิตเชียว” เพื่อนๆส่งเสียงมาแต่ไกล “เฮ้ย ทำทางซึมเสียใจ ใครตายหรือวะ” เสียงเจ้าจ๋องดั่งขึ้น “ไม่มีใครตายหรอก” จ๋องตอบ “แต่ข้าซีกำลังจะตายจากพวกเอ็ง” “เฮ้ย! พุดอะไรไม่เป็นมงคลกับตัวเองอย่างนั้น” เจ้าจ๋องสวนคำขึ้นมา “จริงๆนะ เพื่อน ข้ากำลังว้าวุ่นใจจริงๆเพราะอีก 2 วันข้าจะต้องจากพวกเอ็งไปแล้ว พ่อข้าจะมารับข้ากลับไปอยู่ด้วยในตัวจังหวัด ข้าคงไม่มีโอกาสกลับมาหาพวกเอ็งบ่อยนักหรอกเพราะทางไกล ต้องเดินเป็นวันๆพ่อข้าคงไม่มีเวลารอพอรอก” จ๋องรำพัน “จริงนะเพื่อน ข้าคิดถึงพวกเอ็งมากจริงๆนะ เราเคยเล่นน้ำต่อน้ำเข้าทุ่ง สนุกเป็นบ้าเลยเคยพายเรือไปตามกอข้าวหาไข่แมงคานากินมันอร่อยพิลึก แลกกับเนื้อไก่ข้าก็ไม่เอา เราไปจับปลาตกคักจนตัวดำเป็นเหนียงเพราะลุยโคลน โคลนพอกตัวทั้งวันก็ไม่ต้องเดือนร้อนอะไร เพราะพวกเราชนแต่ได้ของกินด้วย ข้าชอบอากาศทุ่งนา เห็นแต่ทุ่งนาโล่งกับขอบฟ้ามันสบายใจดี ข้าไม่อยาก

จะไปเลย” เสียงเจ้าจ๋องบรรยายสรรพคุณซึ่งเพื่อนๆก็ไม่ขัดคอ “ทำไมเอ็งไม่บอกป้าเอ็งล่ะว่าจะอยู่กับป้าไปเรื่อยๆ ไม่อยากอยู่กับพ่อ” “ก็ป้านะซี ไปบอกพ่อข้าว่าข้าสอบได้ที่ 1 ของตำบล พ่อข้าคงคิดว่าข้าสนใจเรื่องเรียนก็เลยจะรับกลับบ้าน ให้ไปเรียนต่อในจังหวัด” จ๋องหน้าจ๋องสมชื่อ

“พ่อบอกข้าว่าสมบัติอะไรก็ไม่เหมือนความรู้ ถ้าลูกคนไหนตั้งใจเรียนก็จะส่งให้เรียน จะได้ทำงานสบายแบบพ่อ ไม่ต้องมาลำบากเหมือนลูกกับป้า ป้าข้าก็เห็นชอบด้วย ข้าก็ไม่รู้จะทำอย่างไร” “เออก็ดีเหมือนกัน” สุ่มตัดบท “เชื่อพ่อเอ็งเถอะเขามีสายตาไกล เอ็งตั้งใจเถอะเลือกอนาคตไว้ก่อนนะจ๋อง ไม่มีพ่อแม่คนไหนหรอกที่ต้องการให้ลูกลำบาก ถ้ามีโอกาสดีแล้วพ่อแม่ทุกคนต้องหาทางส่งเสริมลูก” สุ่มฟังพูดมีปรัชญาวานนี้ เพื่อนๆทุกคนได้แต่เงยบกริบ คิดแล้วทุกคนก็ใจหาย

จ๋องต้องจากเพื่อนรักด้วยความจำใจเพราะไม่กล้าขัดใจพ่อ ในใจก็คิดว่าวันหนึ่งข้างหน้าเขาต้องหาโอกาสกลับมาเยี่ยมเพื่อนเก่าที่คอนกลางให้ได้ ความเป็นอยู่ของจ๋องเปลี่ยนไปจากเดิม ต้องเรียนอย่างคร่ำเคร่งและรีบเร่งทำงานบ้านแข่งกับเวลา จ๋องช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านเท่าที่จะทำได้ หน้าที่ประจำที่จ๋องขอทำก็คือ คัดน้ำให้ทุกคนในครอบครัวใช้เพราะน้ำประปายังไม่มี บ้านพักของพ่ออยู่ใกล้กับสถานีรถไฟ รถไฟจะจอดที่สถานีเพื่อเติมน้ำเค็มพิน ชาวบ้านในละแวกนั้นจึงใช้น้ำก๊อกของการรถไฟซึ่งสูบโดยตรงมาจากแม่น้ำ ทุกเย็นหลังเลิกเรียนจ๋องจะมุ่งหน้ารีบเดินกลับบ้านเพื่อไปทำหน้าที่ประจำวัน

“อ้าว! พี่จวนมาทีหลังผม ทำไมมารองน้ำก่อนผมละ ควรถึงคิวผมก่อนซี” เสียงจ๋องดั่งขึ้น “ช่วยไม่ได้ เอ็งอยากมัวนั่งเหม่อทำไมล่ะ” จวนตอบ “มัวช้าอย่างเอ็ง ประเดี๋ยวหมดเวลาเขาปิดวาวน้ำก็อดนะซี” “ก็ผมนับว่าผมมาต่อจากพี่คุณ นี่พี่คุณเขายังไม่ได้รองน้ำเลย” จ๋องตอบ

“อ้ายคุณมันเอาปั๊บมา 2 คู่ มันไปรองที่ก๊อกด้าน โน้นแล้ว มันมาตั้งจ๋องคิวไว้เลยๆ”

“อ้าว ผมไม่ทันคุณนี่ พี่นี่น่าจะเรียกผมก่อน”

“เรื่องอะไร มือใครยาวสาวได้สาวเอาซีวะ” จวนเสียงดั่งขึ้น

เย็นนั้นจ๋องต้องเดินคอดคกหาบปั๊บเปล่ากลับบ้านเพราะ 6 โมงเย็นแล้วคนงานมาถือคกญแจปิดวาวน้ำพอดี

เวลาตี 5 ของทุกวันจันทร์ พุธ และศุกร์ จ๋องจะได้มีโอกาสหารายได้พิเศษช่วยตัวเองและครอบครัว ด้วยการหิ้วกระป๋องน้ำพร้อมกับขันล้างหน้า 4-5 ใบ ไปนั่งคอยเวลาที่รถไฟด่วนจะเข้าสถานี พอขบวนรถไฟเทียบสถานีก็จะได้ยินเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจไปหมด

“น้ำครับ น้ำๆๆ” เสียงขายน้ำปลุกผู้โดยสารให้ตื่นลุกขึ้นล้างหน้าล้างตาเตรียมตัวรับวันใหม่ให้สดชื่น จ๋องเดินไปตามหน้าต่างรถไฟ ซึ่งผู้โดยสารเริ่มชะโงกหน้าออกมา พลางปากก็พูดไปเรื่อยๆ “น้ำครับน้ำๆ”

“หนู เอาน้ำมาขันหนึ่ง” เสียงเรียกมาจากผู้โดยสาร

“นี่ครับๆ เหมือนกันครับ” เสียงจวนนั่นเอง ถือโอกาสที่ตัวสูงกว่า ขายาวกว่าจ๋อง ส่งขันน้ำให้ผู้โดยสาร ปากก็พูดแก้ตัวไปว่า “ไม่เป็นไรครับ เหมือนกันครับ”

พี่จวนนะพี่จวน เห็นแก่ได้จริงๆ จ้องคิดในใจ พลังคำพูดของจวนเมื่อเย็นวานก็ดังเข้าหูจ้องอีกครั้ง “มือใครยาวสาวได้สาวเอา”

ในห้องป.6 ก. ชั่วโมงแรกของวัน เพื่อนๆในห้องต่างคั่งอกคั่งใจฟังครูสอนวิชาเลขคณิต แต่ละคนไม่กล้าหันหน้าวอกแว็กคุยกันเลย พอหมดชั่วโมงทุกคนก็หันไปปรึกษาเรื่องที่เรียนผ่านไป เมื่อครู่นี้ “ใครเป็นคนอธิบายเรื่องนี้ให้พี่จวนฟัง” เสียงหัวหน้าที่ห้องดังขึ้น “วันนี้พี่จวนไม่มาโรงเรียน” นักเรียนทั้งห้องเรียกจวนว่าพี่จวน เพราะจวนถูกเรียนซ้ำชั้นอายุจึงมากกว่าเพื่อน “มอบให้จ้องนั่นแหละ จ้องเก่งเลขมากกว่าใครๆ” เสียงเพื่อนๆดังขึ้น ทุกคนทำตามข้อตกลงของครู ว่าถ้ามีเพื่อนขาดเรียนก็ให้คนที่เรียนเข้าใจอธิบายให้เพื่อนที่ขาดเรียนฟังด้วย

“ชอบใจมากนะจ้อง พี่ฟังเข้าใจเรื่องอัตราความเร็วแจ่มแจ้งก็เพราะได้จ้องมาอธิบายนี่แหละ วันหลังพี่จะขอให้จ้องช่วยอธิบายเรื่องกระแสไฟฟ้าอีกนะ พี่ยังไม่เข้าใจเลย พี่ต้องขอโทษทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านมาแล้วด้วยและขอขอบใจที่จ้องไม่ผูกใจโกรธพี่ จ้องจะให้พี่ช่วยอะไรก็บอกแล้วกัน”

“ผมไม่ถือพี่หรอก นิดๆหน่อยๆ เรายู่ห้องเดียวกันบ้านก็อยู่ใกล้กัน มีอะไรที่ผมช่วยได้ผมยินดีช่วยเสมอ” จ้องพูดด้วยสีหน้าและแววตาที่จริงใจและอิมใจที่ได้ช่วยพี่จวนสำเร็จ

จ้องคิดไปถึงคำของป้า ที่เคยอบรมจ้องเสมอว่า “จ้องเอ๊ย เรามีอะไรเราก็ควรแบ่งไว้ทำบุญบ้าง แจกเป็นทานให้เพื่อนบ้านบ้าง ยิ่งให้ยิ่งได้นะลูก พยายามทำไปเถอะทีละเล็กทีละน้อย บุญจะช่วยให้เราสบายใจ ให้สิ่งของเป็นทานแก่เพื่อนบ้าน เราก็ได้มิตรแวดล้อม เราหาคนไว้เป็นรั้วดีกว่ากันรั้วสูงๆนะลูก ใจของเราที่ไม่เห็นแก่ตัว คิดให้เท่าที่จะให้ได้ โดยเฉพาะคิดขจัดเอาความไม่ดีทั้งหลายให้หลุดจากตัวเรา คัดให้ออกไปจากตัวเรานี้เขาเรียกว่าบริจาคนะลูก “เราอยู่ร่วมกันในสังคมต้องพยายามทำทั้ง 2 อย่างนี้ไว้ เราจะอยู่กันอย่างมีความสุข ตัวเราเองก็สบายใจนะลูก”

คำสอนของป้าหอมทั้งหมดนี้ก็อยู่ในหูของจ้องเสมอมา จ้องจึงยอมเป็นผู้เสียเปรียบในสายตาคนทั่วไป จะทำอะไรให้ใครเคยคิดว่าจะต้องเป็นการอื่นหมิ่นแหมิ่นแหมิ่นกันเดี๋ยวนั้น จ้องทำตามหน้าที่ที่ควรทำ มีน้ำใจกับทุกคน จึงเป็นที่รักของเพื่อนๆ ทำให้จ้องสบายใจจริงอย่างที่ป้าเคยสอนไว้ คิดไปจ้องก็กลืนน้ำลายด้วยความอยากกินแกงสาบแก้วตามเคย จ้องนี่ก็อยากกินอย่างมีความสุข พร้อมกับมีเสียงป้าแว่วเข้าหูอีกว่า “เห็นไหมละจ้อง ความดีที่จ้องขยันเดินเอาแกงไปแจกนะไม่เป็นหมันหรอก” คราวนี้ไม่เพียงแต่ให้น้ำผักนึ่งไปได้สาบแก้วเท่านั้น จ้องยังได้มิตรแท้อย่างพี่จวนเพิ่มมาอีก 1 คน เป็นเพราะความอดทนเสียสละที่จ้องเป็นผู้ให้เสมอมาแท้ๆ การบริจาคที่จ้องปฏิบัติตามที่ป้าสอนนั้นเป็นการลงทุนน้ำผักนึ่งที่คุ้มค่ามาก เพราะการที่จ้องได้มะพร้าวหัวอย่างพี่จวนมาเป็นมิตรเท่านั้น มันยิ่งกว่ากะทิในแกงสาบแก้วที่ลู่ปานแกงมาให้กินเป็นไหนๆ น้ำแกงสาบแก้วหรือจะสู้น้ำใจที่ได้จากพี่จวน

11. ป้าหอมเปรียบความซึ้งเถิดของคนที่เหมือนกับสัตว์ชนิดใด (ข้อเท็จจริง)
- ก. หมู
  - ข. ตัวนึ่ง
  - ค. หนอน
  - ง. แมลงวัน
12. ข้อใดเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในเรื่อง (ข้อเท็จจริง)
- ก. พี่จวนขโมยน้ำของจ้อง
  - ข. จ้องแอบไปขโมยปลาช่อนของลุงปาน
  - ค. จ้องไปช่วยลุงจับปลาทำแกงส้มสายบัว
  - ง. ป้าหอมทำแกงส้มผักนึ่งกับปลาช่อนใส่บาตรพระ
13. จ้องหารายได้พิเศษที่สถานีรถไฟเวลาใด (ข้อเท็จจริง)
- ก. เวลาตี 5 ของทุกวัน
  - ข. เวลา 6 โมงเย็นของทุกวัน
  - ค. เวลาตี 5 ของวันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์
  - ง. เวลา 6 โมงเย็นของวันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์
14. จากเนื้อเรื่องเพื่อนเล่นของจ้องที่หมู่บ้านคอนกลางคือใคร (ข้อเท็จจริง)
- ก. กุน
  - ข. สุ่ม
  - ค. จวน
  - ง. ลูกทุกข้อ
15. ใจความสำคัญของเรื่องคือข้อใด (ตีความ)
- ก. วิธีจับปลาช่อนของจ้องและเพื่อนๆ
  - ข. การปฏิบัติตามคำที่ป้าหอมสอนทำให้จ้องมีความสุขสบายใจ
  - ค. การแบ่งปันอาหารและการตักบาตรของชาวบ้าน บ้านคอนกลาง
  - ง. การกระทำที่ไม่ดีของพี่จวนและความมีน้ำใจของเพื่อนร่วมชั้นเรียน
16. แนวคิดสำคัญที่ได้จากเรื่องคืออะไร (ตีความ)
- ก. ความเสียสละได้มาซึ่งมิตรแท้
  - ข. ความขยันได้มาซึ่งความสำเร็จ
  - ค. การให้ต้องได้มาซึ่งสิ่งแลกเปลี่ยน
  - ง. ความมีน้ำใจ ความอดทนได้มาซึ่งความรักและความสบายใจ

17. จากข้อความที่ว่า “แต่ข้าพเจ้ากำลังจะตายจากพวกเอ็ง” คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึงใคร (ตีความ)
- พ่อ
  - จ้อง
  - ป้าหอม
  - ลุงปาน
18. ข้อสรุปของเรื่องคืออะไร (ตีความ)
- จ้องเป็นคนขยันทำงาน
  - จ้องเป็นคนเรียนหนังสือเก่งที่สุดในห้อง
  - จ้องเป็นคนมีน้ำใจอยู่ที่ไหนก็มีแต่คนรัก
  - จ้องจำเป็นต้องจากเพื่อนๆ ไปเรียนหนังสือในเมือง
19. จวนในเรื่องเป็นคนที่มึลักษณะนิสัยอย่างไรที่เด่นชัดที่สุด (วิจารณ์)
- ชอบโกหก
  - ใจเกียจ
  - เห็นแก่ตัว
  - หลอกลวง
20. จากเนื้อเรื่อง ลุงปาน ป้าหอม และจ้องมีลักษณะนิสัยที่เหมือนกันอย่างไร (วิจารณ์)
- มีน้ำใจ
  - มีความอดทน
  - มีความเสียสละ
  - มีความขยันขันแข็ง

อ่านเรื่องต่อ ไปนี้แล้วตอบคำถามข้อที่ 21-30

เรื่องกรรมใดใครก่อ

โดย ถวัลย์ มาศจรัส

ชุมชนกันมานานว่าผู้ใหญ่สำรวจนั้นคงจะถูกหวยรววยไปอะไรสักอย่างหนึ่ง จึงปลูกบ้านหลังใหญ่และสวยที่สุดในหมู่บ้าน นอกจากจะเป็นบ้านหลังที่ใหญ่ที่สุดแล้ว ผู้ใหญ่สำรวจยังสร้างรั้วบ้านเป็นแบบคนเมือง นั่นคือเป็นรั้วคอนกรีตสูงและทึบ สุครั้วคอนกรีตนั้นยังเอาเศษแก้วแตกเป็นเสี้ยวแหลมเป็ยบเสียบ โค้อย่างน่าหวาดเสียวด้วยเหตุนี้บ้านของผู้ใหญ่สำรวจจึงดูแปลกไป เพราะบ้านตามบ้านนอกนั้น ไม่นิยมที่จะทำรั้วทึบและดูแน่นหนาเกินเหตุ โดยทั่วๆ ไปแล้วรั้วบ้านมักจะปลูกพืชกินได้เป็นหลัก ไม่กระดินก็ระอมเป็นแนวยาวเพื่อให้รู้เขตแดนคร่าวๆของแต่ละคน

ระยะหลังๆ ผู้ใหญ่ตำรวจจะยุ่งเหยิงอยู่กับการเดินทาง เวลาที่ลูกบ้านจะไปติดต่อธุระปะปังตามประสาลูกบ้านกับผู้ใหญ่บ้านแล้ว เมียผู้ใหญ่มักจะบอกผู้ใหญ่ไม่อยู่

“ไปไหนล่ะ มาถามหนแล้วนะ” ลูกบ้านต่อว่า “เข้าไปธุระในเมือง”

“ในเมือง ในเมือง” ลูกบ้านโมโห “แกเป็นผู้ใหญ่บ้านในเมืองหรือไงนะ” ลูกบ้านตะโกนโหวกเหวกอยู่หน้าบ้าน

เมียผู้ใหญ่บ้านผลุบหน้าเข้าบ้าน ปลัดอยให้ลูกบ้านชะเง้อคอยว่าเมื่อไหร่จะโผล่หน้าออกมาอีก แต่ก็ไม่มีแว้ว นี่ก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งระหว่างผู้ใหญ่บ้านกับลูกบ้านที่จะต้องติดต่อกัน แต่ไหนแต่ไรมา บ้านของผู้ใหญ่บ้านเป็นบ้านเปิดที่ไร้รั้ว

“มีทำไมรั้ว” ผู้ใหญ่ตำรวจเคยพูดอย่างนี้เสมอเมื่อเจ้าหน้าที่จากอำเภอแวะเวียนมาในท้องที่

“เป็นผู้ใหญ่บ้านอาจมีคนขังที่ต้องคัดสนความ” ผู้ใหญ่ตำรวจหัวเราะ “ท่านเห็นกำแพงเบอร์ลินไหม” คำถามของผู้ใหญ่ตำรวจทำเอาเจ้าหน้าที่งง “ทำไมหรือ” “ขนาดกำแพงเบอร์ลินยังกันคนไม่อยู่” ผู้ใหญ่หัวเราะ “ถ้าคนเสียด้วยนะผู้ใหญ่” เจ้าหน้าที่คนนั้นหัวเราะบ้าง

“อ๊ะ ไม่ได้ซี เป็นผู้ใหญ่บ้านสมัยนี้ต้องติดตามข่าวสารให้ทันโลก” นั่นคือผู้ใหญ่ตำรวจเมื่อวันก่อน

แต่ผู้ใหญ่ตำรวจในวันนี้ไม่ใช่ออย่างนั้นเสียแล้ว หลังจากรื้อบ้านหลังเก่าออกเพื่อสร้างบ้านหลังใหม่ ดูเหมือนว่าสิ่งแรกที่ผู้ใหญ่ตำรวจสร้างนั้นก็คือรั้วที่แน่นหนามั่นคง เวลาลูกบ้านมาติดต่อก็ต้องกอดคอกันหน้าบ้านเสียก่อน ลูกบ้านบางคนก็เงอะงะ ยิงวันไหนผู้ใหญ่บ้านไม่อยู่บ้านด้วยแล้วพวกเขาที่จะต้องตะโกนคุยกับเมียผู้ใหญ่บ้านอยู่นอกรั้ว รั้วบ้านได้กั้นให้ผู้ใหญ่บ้านกับลูกบ้านห่างจากกันออกไปทุกทีๆ ไม่มีใครรู้ว่าทำไมผู้ใหญ่ตำรวจไปธุระในเมืองบ่อยนักบ้างก็ว่าผู้ใหญ่ไปทำธุรกิจ แต่เมื่อซักไซ้ไล่เรียงลงไปลึกๆ ว่าธุรกิจอะไรก็ไม่มีใครตอบได้

“เห็นไหม บอกว่าดีกว่าอยู่เปล่าๆ” เจ้าแกแกลงส่งเสียงหัวเราะลั่นห้อง “ผู้ใหญ่ดูตัวอย่างผมซีเตี้ยมาจากเมืองจีนมีอะไร เสือผืนหมอนใบ แค่นี้เห็นฉัน ไม้เจียวๆ ของเมืองไทย เตี้ยผมกระโดดตัวลอย ตะโกนลั่น ว่าไม่อดตายแล้ว ไม่อดตายแล้ว” เจ้าแกแกลงชี้ให้ดูรูปเตี้ยขนาดใหญ่ที่วาดด้วยสีน้ำมันขึ้นมาใหม่ บ้านเจ้าแกแกลงเป็นบ้านหลังใหญ่อยู่ในบริเวณที่กว้างขวางภายในบริเวณบ้านหลังใหญ่อยู่ในบริเวณที่กว้างภายในบริเวณบ้านนั้นมีห้องแถวบ้านพักของลูกจ้างปลูกเป็นแถวหลายสิบห้อง คนในจังหวัดรู้จักอยู่เล้งบริการซึ่งเป็นอยู่ที่ใหญ่มีอะไรบริการอย่างสมบูรณ์และพูดกันว่าเจ้าแกแกลงมีที่ดินนับพันไร่อยู่อำเภอนอกตัวจังหวัด

เจ้าแกแกลงเป็นคนที่มิช้อยเสียของจังหวัด สังกัดได้จากเมื่อจังหวัดจัดงานใดๆ ขึ้นมา ชื่อของเจ้าแกแกลงจะอยู่รองลงมาจากประธานสภาจังหวัด เมื่อหน่วยงานใดในจังหวัดจัดงานและขาดเงิน ก็ได้เจ้าแกแกลงนี้แหละควักกระเป๋าบริจาคให้ จนคนพูดกันติดปากว่า คิดอะไร ไม่ออกบอกผู้ว่าราชการจังหวัด หากการเงินติดขัดหาเจ้าสัวเล้ง ทุกอย่างก็จะเรียบร้อยไปด้วยดี

ผู้ใหญ่อำนาจรู้จักเจ้าตัวแดงก็เพราะไปช่วยงานกาชาด “สำรวจเกเห็นเจ้าแก้วเด็กนั้นไหม”
 ผู้ใหญ่อาทรกระซิบถาม

“ได้ยื่นแต่ชื่อ” ผู้ใหญ่อำนาจตอบพร้อมกับชำเลืองมองเจ้าแก้วที่ยืนหัวเราะเสียงดัง “รู้จัก
 แก้มังกี้ดี มีงานพิเศษให้ทำเงินดีชะมัด”

“งานพิเศษ” ผู้ใหญ่อำนาจเลิกคิ้วเป็นเชิงถามว่างานอะไร

“เออนำเอาไว้ให้รู้จักแกเองเถอะ”

“แกรู้จักเขาหรือ”

“ก็ช่วยงานแกอยู่” ผู้ใหญ่อาทรยิ้มๆ “นี่เลือกบอกเฉพาะคนสนิทๆกันนะ” น้ำเสียงนั้น
 มีบุญคุณวันนั้นนั่นแหละที่ผู้ใหญ่อำนาจแนะนำว่าผู้ใหญ่อำนาจเป็นคนที่ไม่ใจได้

“ว่างๆ แวะมาคุยกันหน่อยสิ” เจ้าแก้วเสียดบหลังเขาเบาๆ

เมื่อผู้ใหญ่อำนาจไปพบเจ้าแก้วครั้งแรก เขาตั้งหน้าอาหารมาเลี้ยวอย่างดี มีใครต่อใครอีก
 หลายคนที่มาช่วยงานด้วยส่วนใหญ่เป็นกำนัน ผู้ใหญ่บ้านในจังหวัดบ้าง ต่างจังหวัดบ้าง บางคนก็เป็น
 ตำรวจ ทหาร บางคนก็ไม่รู้ว่าทำงานอะไรกันแน่ การพบกันวันแรก เจ้าแก้วเพียงแต่บอกให้ผู้รู้จัก
 กันไว้เพื่อวันหน้าวันหลังไปพบปะเจอจะเจอกันจะได้รู้จักกันไว้ “เอานี้เก็บไว้” เจ้าแก้วหยิบม้งกร
 ทองตัวไม้ใหญ่นักให้ผู้ใหญ่อำนาจ “ทองคำแท้นะ ให้ติดตัวไว้เป็นสิริมงคล” ผู้ใหญ่อำนาจยกมือ
 ไหว้ท่วมหัว ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยเจอคนใจดีให้ทองคำหนักตั้งหนึ่งบาท

“ขับรถไปไหนมาไหน หากตำรวจตรวจค้นก็หยิบม้งกรทองให้เขาดู” เจ้าแก้วเสียดหัวเราะ

“ในจังหวัดนี้หรือครับ”

“ทั่วไปนั่นแหละ” เจ้าแก้วเสียดลูบหลังลูบไหล่ “เป็นม้งกรศักดิ์สิทธิ์ ใครเห็นต้องเคารพ
 ทุกคน” เจ้าแก้วกระซิบกระซาบ

ผู้ใหญ่อำนาจพยักหน้ารับทั้งๆที่ยังงงอยู่ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาผู้ใหญ่อำนาจก็มารับงาน
 พิเศษ แค่นับรถปิ๊กอัพไปติดต่องานตามต่างจังหวัดที่เจ้าแก้วจะนัดแนะว่าต้องไปพบใคร

“ลึงอะไล่นะ” ผู้ใหญ่อำนาจเคยถามว่าลึงอะไร

ความเป็นผู้ใหญ่อำนาจซึ่งมีบัตรประจำตัวติดอยู่เสมอทำให้เวลาตำรวจตรวจค้นก็มักจะผ่านไป
 โดยสะดวก โดยไม่ต้องใช้ม้งกรทองของเจ้าแก้วแต่อย่างใด ระยะเวลาผู้ใหญ่อำนาจไม่ต้องขับรถ
 ไปลึงอะไล่นะเองอีกแล้ว เจ้าแก้วจึงจัดหาคนขับมาให้คนหนึ่ง ผู้ใหญ่อำนาจเพียงแต่นั่งไปกับคนขับ
 โดยแต่งตัวในชุดซาฟารีที่ดูภูมิฐาน ถือกระเป๋างอมสับออนด์สีดำบ้างสีน้ำตาลบ้างสุดแท้แต่เจ้าแก้ว
 จะสั่ง ส่วนจุดหมายปลายทาง คนขับจะเป็นผู้นำพาเพื่อให้ไปพบกับคนที่จะสามารถรับกระเป๋าคตามที่
 นัดแนะในห้องพักอาหารบ้าง โรงแรมบ้าง หรือบางทีก็ร้านอาหารเพิงหมาแหงนข้างทาง

คนเรานั้นบจะซื้อก็ซื้อเสียจนเช่า ผู้ใหญ่อำนาจก็เช่นกัน แม้จะเริ่มรู้สึกถึงความผิดปกติใน
 งานง่ายๆเพียงแค่นั่งรถไปพบคนโน้นคนนี้ แต่ทุกครั้งทีกลับไป เจ้าแก้วจะให้เงินเขามากเป็นพิเศษ

“ผู้ใหญ่ทำงานดี” เจ้าแก้มยิ้ม “สตางค์นี้ฝากให้เมียกับลูก” เจ้าแก้มมอบเงินเป็นพอนใส่มือให้ผู้ใหญ่เมื่อเห็นผู้ใหญ่ทำต่างๆ ก็เดินเข้ามากระซิบบอก “อีกหน่อยจะให้ผู้ใหญ่รับผิดชอบงานภาคเหนือ เมื่อถึงวันนั้นผู้ใหญ่จะเป็นมหาเศรษฐีทีเดียวละ”

“แค่นี้จะไปนั่งรถมานี่นะครับ”

“ไอ้ซู่” “ทำไมอะไหล่นี่เจ้าแก้มเล็กจัง”

“มันเป็นเครื่องอิเล็กทรอนิกส์นี่ ค้าขายอย่างนี้มันกว้างหน่อย ไม่ต้องเสียภาษี ราคาดี”

เจ้าแก้มจจนตาหยี

“ถ้าพวกนั้นขอดูล่ะครับผม ไม่มีกุญแจกระเป๋านะ”

“โอ ไม่ต้องห่วงหรอก แค่นี้เห็นมันกรทองก็เป็นอันว่าใช้ได้” เจ้าแก้มก้มลงมากระซิบบอก

“คนจีนนะเขาถือคุณธรรมเป็นใหญ่”

ผู้ใหญ่สำรวจเคยได้ยินเรื่องคุณธรรมของคนจีนมาบ้างก็เลยไม่ได้ซักถามอะไรอีก เก็บเงินเข้ากระเป๋าดูแลกลับบ้าน

“วันพุธหน้ามาแต่เช้านะผู้ใหญ่” เจ้าแก้มเดินมาส่งเขาที่รถ “ผู้ใหญ่ช่วยงานภาคกลางดีกว่า” เจ้าแก้มเล็งบอกกับผู้ใหญ่สำรวจทีเดียวนี้แต่งตัวเหมือนกับนักธุรกิจเข้าไปทุกวัน

“ทำไมหรือครับ”

“ไว้ใจผู้ใหญ่นะซู่ถึงให้อยู่ภาคสำคัญ” คำว่าไว้ใจเป็นคำที่มีความหมายเพราะนับแต่วันนั้นเป็นต้นมา เจ้าแก้มเล็งก็พาผู้ใหญ่สำรวจไปพบกับบุคคลต่างๆ กลางไร่กว้าง

“รายหรือกรี” หลายคนเข้ามาทัก ซึ่งผู้ใหญ่สำรวจก็แปลกใจที่บุคคลเหล่านั้นเป็นคนที่มีชื่อเสียงของจังหวัด บางคนก็เคยเป็นนักการเมืองแต่เมื่อสอบตกก็หายหน้าหายตาไปนาน คนเหล่านั้นหลายคนรู้จักผู้ใหญ่สำรวจดีเท่ากับที่ผู้ใหญ่สำรวจรู้จักเขา เพราะทุกครั้งที่พวกนี้ลงสมัครรับเลือกตั้งก็ต้องแวะไปขอให้เขาเป็นหัวคะแนนให้

“ดีๆ มาร่วมงานกัน” บางคนเข้ามาจับไม้จับมือ

“เห็นเจ้าแก้มพูดถึงมานาน เรายิ่งกว่าใคร” “ก็ใครล่ะ” มีเสียงกระเซ้า

“ก็สำรวจนะซู่ เพื่อนฝูงกันแท้ๆ” บางคนนับเขาเป็นเพื่อน

“รู้จักกันก็ดีแล้ว จะ ได้ช่วยกันประสานงาน” เจ้าแก้มยิ้ม “เขามีหนึ่งจริงๆ ตั้งแต่ทำงานมาไม่พลาดเลย”

“ผมมีมังกรศักดิ์สิทธิ์” ผู้ใหญ่สำรวจหยิบมังกรทองออกมา ทำให้ทุกคนลอบมองหน้าแล้วอึ้งไว้

“มังกรจะศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้นยิ่งขึ้นถ้าพวกเราสามัคคีกันอย่างแน่นเหนียว” เจ้าแก้มพูดจริงจัง “วันนี้เรามาจับสมาชิกใหม่เข้ามาอยู่กับเราอย่างเป็นทางการแล้ว” เขามองหน้าทุกคน ทุกคน ณ ที่นั้นล้อมรอบเจ้าแก้มและผู้ใหญ่สำรวจ

“อ้าวขอให้ลือสาบาน” น้ำเสียงของเจ้าแกล้งเคียดชาคนผู้ใหญ่สำรวจใจเดิน “ลือต้องสาบานว่าแม่ตัวจะตายก็จะไม่เอ่ยปากชั้ตหอดใคร”

ผู้ใหญ่สำรวจยื่นตะลิ่ง

“ลือจะสาบานไหม” เจ้าแกล้งถอยหลังออกมาในขณะที่เดียวกันก็มีมือปืนสองคนก้าวเข้ามาแทนที่ “แม่ตัวจะตายก็จะไม่เอ่ยปากชั้ตหอดใคร” ผู้ใหญ่สำรวจเอ่ยคำสาบานปากคอสนั่น

เจ้าแกล้งกลับไปเป็นคนละคน “ดีมาก” เขาจับมือเขย่าอย่างแรงจากนั้นทุกคนก็เข้ามาจับมือเขย่าจนครบทุกคน “นี่คือการต้อนรับของพวกเรา”

“ต่อไปนี้ ผู้ใหญ่จะรับรู้เรื่องต่างๆ ด้วยตัวเอง เราจะไม่มี ความลับต่อกัน” เสียงใครคนหนึ่ง ในขณะตั้งขึ้น

เจ้าแกล้งกับพรรคพวกพาผู้ใหญ่สำรวจเดินลัดเลาะ ไปตามเส้นทางแคบๆ กลางไร่ กลางดง มันสำปะหลังแห่งนั้น มีกระท่อมปลูกอยู่หลายหลัง เมื่อเดินเข้าไปใกล้ได้ยินเสียงเครื่องปั่นกระแสไฟฟ้าดังอยู่แว่วๆ และเมื่อเข้าถึงกระท่อมผู้ใหญ่สำรวจก็ต้องตะลิ่ง

ณ ที่นั้นเครื่องปั้มน้ำเม็ดหินสมัยกำลังปั้มน้ำเม็ดเล็กๆ ออกมานาที่ระดับร้อยเม็ด คนงานผู้ชายห้าคนช่วยกันนับบรรจุถุงตรามังกรทองวางเรียงรายไว้เป็นระเบียบ

“นับแต่ผู้ใหญ่นี้จะเป็นผู้ดูแลลูกค้ากลางทั้งหมดตั้งแต่อุทัยธานี นครสวรรค์ ลพบุรี สุพรรณบุรี นนทบุรี กรุงเทพฯ ส่วนรายได้นั้นจะตัดยอดให้ผู้ใหญ่เดือนละหมื่นเม็ด ขายเป็นได้แพงก็ได้ค่าตอบแทนแพง” เจ้าแกล้งอธิบายส่วนแบ่ง

“ยาบ้า” ผู้ใหญ่สำรวจถอนใจ

“ยาบ้าสำหรับคนอื่นแต่กับเราเรียกมังกรทอง” เจ้าแกล้งหัวเราะเบาๆ “เครื่องปั้มน้ำรุ่นล่าสุดเลยนะคุณสุวรรณ” เจ้าแกล้งหันไปทางอดีตนักการเมือง “งวดหน้าได้ดิบได้ดีแล้วอย่าลืมพวกเราแล้วกัน” ทุกคนหัวเราะตามเจ้าแกล้ง

ข่าวการวิสามัญฆาตกรรมแก๊งค์ยาบ้าทำให้เจ้าแกล้งหงุดหงิด บรรดาลูกค้าที่เคยค้าขายกันคล่องๆ ต่างก็ระมัดระวังตัวจนทำให้ยอดขายย่ำแย่ลงอย่างน่าใจหาย ยิ่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยประกาศว่าขณะนี้รัฐผู้ค้ายาบ้ารายใหญ่เป็นเจ้าแกล้งผู้มีชื่อเสียงร่วมกับนักการเมืองผู้ใหญ่นับด้วยแล้ว ยิ่งทำให้กังวลมากขึ้น

“ปรี๊ดๆ...” รถจี๊ปสี่ล้อคหุของผู้กำกับจอดพริตที่หน้าบ้าน พร้อมกับบีบแตร เจ้าแกล้งโผล่หน้าออกมาดู แล้วแผ่นพรวดออกทางประตูหลังบ้านความรีบร้อนทำให้หกส้อมดั่งป้าบ ผู้กำกับเดินเข้าทางประตูบ้าน ที่เอาจกปืนพกตามปกติของตำรวจ เมื่อไม่เห็นเจ้าแกล้งก็ส่งเสียงเรียก

“เจ้าแกล้ง เจ้าแกล้ง” เจ้าแกล้งพยายามจะลุก ก็พอดีที่ผู้กำกับ โผล่ออกมาทางประตูหลัง

“เฮ้ย...อย่ายิงผม อย่ายิงผม ผมสารภาพแล้ว...” เจ้าแกล้งยังลุกไม่ขึ้น ผู้กำกับรีบวิ่งเข้าไป

“ผู้กำกับอย่า... อย่ายิง... อย่ายิง... ผมสารภาพแล้ว...”

ผู้กำกับยื่นหน้าขึ้น “ยิงอะไร... สารภาพอะไร..” ผู้กำกับก้มลงจะช่วยพยุง

“เฮ้ย! คนงานโวย ไปไหนกันหมด...” เสียงเจ้าแค้นแค้น และเมื่อผู้กำกับเอามือดันของปืน เพื่อจะได้ช่วยเจ้าแค้นแค้นให้ถนัด เจ้าแค้นแค้นก็ยกมือปิดตา “อย่ายังผม สารภาพคดีครั้งไหนใหม่...”

“สารภาพอะไร...” ผู้กำกับยังพูดไม่ทันจบ

“ยาบ้า..ยาบ้าที่ไรผมไรใหม่”

“อ้าว!” ผู้กำกับพูดได้เท่านั้นก็กวักมือเรียกนายสิบตำรวจที่ขับรถให้มาหา

“ใส่กุญแจมือ ผมจะรายงานผู้ว่าราชการจังหวัด” ผู้กำกับสั่งการ จำสิบตำรวจตรียืนงอ
หันไปกระซิบ “ท่านจะมาชวนเขาไปกินข้าวไม๊ไรหรือจับเขาทำไม๊”

21. “คนจีนนะเขาถือคุณธรรมเป็นใหญ่” คำที่ขีดเส้นใต้หมายถึงอะไร (ข้อเท็จจริง)

- ก. สภาพคุณงามความดี
- ข. ลักษณะประจำตัวของบุคคล
- ค. ชื่อที่ตั้งขึ้นโดยถือเอาความดีเป็นหลัก
- ง. ความสามารถที่เหมาะสมแก่ตำแหน่งหน้าที่

22. ข้อความใดเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในเรื่อง (ข้อเท็จจริง)

- ก. ผู้ใหญ่ตำรวจเป็นผู้ดูแลลูกค้าภาคกลางทั้งหมด
- ข. ผู้ใหญ่ตำรวจได้มั่งกรทองตัวใหญ่จากเจ้าแค้นแค้น
- ค. ผู้ใหญ่ตำรวจเป็นที่ปรึกษาที่ดีให้กับลูกบ้านทุกคน
- ง. ผู้ใหญ่ตำรวจปลุกบ้านหลังใหญ่จากการขายอะไหล่รถยนต์

23. ผู้กำกับมีเจตนาไปทำอะไรที่บ้านของเจ้าแค้นแค้น (ข้อเท็จจริง)

- ก. จับเจ้าแค้นแค้น
- ข. ปรึกษาเรื่องงาน
- ค. ขอรับบริจาคเงิน
- ง. ชวนไปรับประทานอาหาร

24. วิธีต้อนรับผู้ใหญ่ตำรวจเข้าเป็นสมาชิกของกลุ่ม เจ้าแค้นแค้นใช้วิธีใด (ข้อเท็จจริง)

- ก. สาบาน
- ข. เคารพมั่งกรทอง
- ค. พาไปเลี้ยงอาหารที่ร้านอาหารแพงๆ
- ง. พาไปแนะนำให้รู้จักกับสมาชิกทุกคน

25. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งแรกที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงของเรื่อง คือเหตุการณ์ในข้อใด (ตีความ)
- เจ้าแค้นถูกจับ
  - ผู้ใหญ่สำรวจทำงานให้กับเจ้าแค้น
  - ผู้ใหญ่สำรวจสร้างบ้านหลังใหญ่โตมีรั้วแน่นหนา
  - ผู้ใหญ่สำรวจสาบานต่อหน้าเจ้าแค้นและสมาชิกทุกคน
26. แนวคิดสำคัญที่ได้จากเรื่องนี้คืออะไร (ตีความ)
- ผู้กระทำชั่วย่อมได้รับกรรมสนอง
  - การให้โดยไม่หวังผลตอบแทนเป็นการทำความดีที่ยิ่งใหญ่
  - การช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยากย่อมได้รับการยกย่องสรรเสริญ
  - การเป็นคนไร้น้ำใจขาดความเมตตาปราณี ย่อมเป็นที่รังเกียจของบุคคลอื่น
27. จากข้อความที่ว่า “เขามือหนึ่งจริงๆตั้งแต่ทำงานมาไม่พลาดเลย” จากข้อความผู้พูดกล่าวถึงใคร (ตีความ)
- ผู้กำกับ
  - เจ้าแค้น
  - ผู้ใหญ่สำรวจ
  - รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย
28. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังสุดทำให้ทราบว่าเจ้าแค้นมีอาชีพอะไร คือเหตุการณ์ในข้อใด (ตีความ)
- เจ้าแค้นไปดูโรงงานผลิตยาบ้า
  - เจ้าแค้นบังคับให้ใหญ่สำรวจสาบานต่อหน้าสมาชิกทุกคน
  - เจ้าแค้นขยายสาขาส่งยาบ้าทั่วประเทศเหนือและภาคกลาง
  - เจ้าแค้นกลัวติดคุกนานจึงรีบสารภาพว่ามีโรงงานผลิตยาบ้าขาย
29. นักเรียนชอบเจ้าแค้นหรือไม่ เพราะเหตุใด (วิจารณ์)
- ชอบ เพราะ ช่วยเหลือคนอื่นให้มีงานทำ
  - ชอบ เพราะ เป็นคนใจบุญบริจาคเงินให้การกุศล
  - ไม่ชอบ เพราะ เป็นคนพุดจาเสียงดัง
  - ไม่ชอบ เพราะ เป็นคนทำงานประกอบอาชีพไม่สุจริต
30. ลักษณะนิสัยของผู้กำกับในเรื่องคือข้อใด (วิจารณ์)
- ใจดี
  - ใจเย็น
  - ซื่อตรง
  - มีน้ำใจ

เฉลยแบบทดสอบ

ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย

ข้อที่	เฉลย	ข้อที่	เฉลย
1	ค	30	ง
2	ง		
3	ก		
4	ข		
5	ค		
6	ง		
7	ง		
8	ก		
9	ข		
10	ง		
11	ง		
12	ง		
13	ค		
14	ข		
15	ข		
16	ง		
17	ข		
18	ค		
19	ค		
20	ก		
21	ก		
22	ก		
23	ง		
24	ก		
25	ค		
26	ก		
27	ค		
28	ง		
29	ง		

ตาราง 11 แสดงการวิเคราะห์ระดับความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และหาความเชื่อมั่น(KR 20)ของแบบทดสอบทั้งฉบับ

รายการ	ข้อที่	ค่าความยากง่าย(p)	ค่าอำนาจจำแนก(r)
แบบทดสอบทักษะการอ่าน เพื่อความเข้าใจภาษาไทย	1	.76	.77
	2	.70	.82
	3	.36	.53
	4	.76	.77
	5	.25	.78
	6	.58	.63
	7	.58	.63
	8	.50	.50
	9	.76	.77
	10	.70	.82
	11	.50	.50
	12	.71	.72
	13	.71	.72
	14	.63	.87
	15	.37	.27
	16	.70	.82
	17	.63	.87
	18	.63	.87
	19	.71	.72
	20	.66	.77
	21	.42	.62
	22	.48	.63
	23	.53	.87
	24	.58	.63
	25	.58	.63
	26	.50	.50

ตาราง 11 แสดงการวิเคราะห์ระดับความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และหาความเชื่อมั่น(KR 20)ของแบบทดสอบทั้งฉบับ (ต่อ)

รายการ	ข้อที่	ค่าความยากง่าย(p)	ค่าอำนาจจำแนก(r)
แบบทดสอบทักษะการอ่าน เพื่อความเข้าใจภาษาไทย	27	.25	.32
	28	.65	.54
	29	.58	.63
	30	.50	.50

KR 20 = .900

ตาราง 12 แสดงคะแนนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังเรียน

นักเรียนเลขที่	คะแนนทดสอบก่อนเรียน (30)	คะแนนทดสอบหลังเรียน (30)
1	6	13
2	15	19
3	12	25
4	10	16
5	13	17
6	22	25
7	19	23
8	8	15
9	8	14
10	15	20
11	14	16
12	6	15
13	17	19
14	17	22
15	19	22
16	8	14
17	15	19
18	13	18
19	16	19
20	16	19
21	25	26
22	10	15
23	21	23
24	18	22
X	14.38	18.88
S.D.	5.03	3.77

ตาราง 13 แสดงคะแนนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยประเภทการอ่านข้อเท็จจริง
ของนักเรียนก่อนและหลังเรียน

นักเรียนเลขที่	คะแนนทดสอบก่อนเรียน (12)	คะแนนทดสอบหลังเรียน (12)
1	1	2
2	5	6
3	5	10
4	6	8
5	5	7
6	10	10
7	7	8
8	3	8
9	6	7
10	8	11
11	5	7
12	4	9
13	6	7
14	9	9
15	9	9
16	3	8
17	6	8
18	6	8
19	6	7
20	6	9
21	10	11
22	3	6
23	8	10
24	8	10
X	6.04	8.13
S.D.	2.31	1.94

ตาราง 14 แสดงคะแนนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยประเภทการอ่านเพื่อตีความ
ของนักเรียนก่อนและหลังเรียน

นักเรียนเลขที่	คะแนนทดสอบก่อนเรียน (12)	คะแนนทดสอบหลังเรียน (12)
1	4	9
2	7	9
3	5	10
4	2	4
5	5	7
6	7	10
7	7	9
8	2	3
9	0	5
10	5	6
11	6	6
12	2	3
13	5	7
14	4	9
15	6	8
16	4	5
17	5	6
18	5	7
19	8	8
20	8	7
21	11	10
22	5	6
23	9	8
24	9	10
X	5.46	7.17
S.D.	2.55	2.16

ตาราง 15 แสดงคะแนนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยประเภทการอ่านเพื่อวิจารณ์ หรืออย่างมีวิจารณ์ของนักเรียนก่อนและหลังเรียน

นักเรียนเลขที่	คะแนนทดสอบก่อนเรียน (6)	คะแนนทดสอบหลังเรียน (6)
1	1	2
2	3	4
3	2	5
4	3	4
5	3	3
6	5	5
7	5	5
8	3	4
9	2	2
10	2	3
11	3	3
12	0	3
13	6	6
14	4	4
15	4	4
16	2	1
17	4	4
18	2	3
19	2	4
20	2	3
21	4	5
22	2	3
23	4	5
24	1	2
X	2.88	3.58
S.D.	1.42	1.14

ภาคผนวก ช

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนตามรูปแบบการสอนเพื่อ

ส่งเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย

- ด้านเนื้อหาที่เรียน
- ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- ด้านบทบาทของครู
- ด้านประโยชน์ที่ได้รับ

**แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนตามรูปแบบการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะ
การอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียน ที่มีต่อการเรียน การสอนตามรูปแบบการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในด้านเนื้อหาที่เรียน ด้านการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน ด้านบทบาทของครู และด้านประโยชน์ที่ได้รับ
2. แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน
  - ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
  - ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ซึ่งประกอบด้วย
    1. ความคิดเห็นของนักเรียนด้านเนื้อหาที่เรียน
    2. ความคิดเห็นของนักเรียนด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
    3. ความคิดเห็นของนักเรียนด้านบทบาทของครู
    4. ความคิดเห็นของนักเรียนด้านประโยชน์ที่ได้รับ
3. แบบสอบถามดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนเพื่อ ส่งเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 คำตอบที่ได้รับจะนำไปใช้เพื่อการศึกษาวิจัยเท่านั้น และไม่มีผลใดๆต่อคะแนนสอบ ของนักเรียน และจะถือว่าคำตอบของนักเรียนเป็นความลับ

ผู้วิจัยใคร่ขอความร่วมมือจากนักเรียนตอบแบบสอบถามนี้ตามความเป็นจริง
ขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกคน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่อง ตามความเป็นจริง

1. เพศ ชาย หญิง

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง

ให้นักเรียนพิจารณาข้อความต่อไปนี้แต่ละข้อ แล้วเขียนเครื่องหมาย (/) ลงในช่องที่นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น

ข้อความ	ความคิดเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
ด้านเนื้อหาที่เรียน			
1. นักเรียนคิดว่าเนื้อหาบทอ่านที่จัดให้เรียนมีความน่าสนใจเพียงใด			
2. นักเรียนคิดว่าเนื้อหาบทอ่านที่จัดให้เรียนมีความยากง่ายเพียงใด			
3. นักเรียนคิดว่ารูปแบบของเนื้อหาบทอ่านที่จัดให้เรียน มีความหลากหลายเพียงใด			
4. นักเรียนคิดว่าเนื้อหาที่จัดให้เรียนมีประโยชน์เพียงใด			
5. นักเรียนคิดว่าเนื้อหาบทอ่านที่จัดให้เรียนเป็นเรื่องที่แปลกเพียงใด			
6. นักเรียนคิดว่าเนื้อหาบทอ่านที่จัดให้เรียนช่วยฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดเพียงใด			
7. นักเรียนคิดว่าเนื้อหาจัดแบ่งให้เหมาะสมกับเวลา มากน้อยเพียงใด			
8. เนื้อหาเป็นเรื่องที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยเพียงใด			
9. เนื้อหาเป็นเรื่องที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้เพียงใด			

ข้อความ	ความคิดเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน			
10. กิจกรรมที่จัดให้เรียนมีความต่อเนื่องเพียงใด			
11. กิจกรรมที่จัดให้เรียนมีความหลากหลายเพียงใด			
12. กิจกรรมที่จัดให้เรียนมีความแปลกใหม่เพียงใด			
13. กิจกรรมที่จัดให้เรียนมีความท้าทายความสามารถในการฝึกทักษะเพียงใด			
14. กิจกรรมที่จัดให้เรียนทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องที่เรียนเพียงใด			
15. สื่อที่นำมาใช้ประกอบในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เรียนเพียงใด			
16. กิจกรรมช่วยให้นักเรียนมีความสามัคคีเพียงใด			
17. กิจกรรมช่วยให้นักเรียนรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกันเพียงใด			
18. นักเรียนต้องการให้ใช้วิธีสอนแบบนี้อีกต่อไปเพียงใด			
19. จำนวนสมาชิกในกลุ่มมีความเหมาะสมเพียงใด			
20. กิจกรรมกลุ่มทำให้นักเรียนสามารถเรียนได้ดีขึ้นเพียงใด			
21. วิธีสอนแบบนี้ช่วยให้นักเรียนคิด วิเคราะห์ สิ่งที่อ่านได้เพียงใด			
22. วิธีสอนแบบนี้ช่วยให้นักเรียนวิจารณ์สิ่งที่อ่านได้เพียงใด			
23. วิธีสอนแบบนี้สามารถทำให้นักเรียนกล้าแสดงออกมากขึ้นเพียงใด			
24. วิธีสอนแบบนี้ส่งเสริมให้นักเรียนเป็นคนมีความรับผิดชอบต่อกันเพียงใด			
25. วิธีสอนแบบนี้ส่งเสริมให้นักเรียนเป็นคนมีความรับผิดชอบต่อตนเองเพียงใด			
ด้านบทบาทของครู			
26. ครูใช้คำถามนำกระตุ้นให้นักเรียนได้คิดย้อนกลับเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านเพียงใด			
27. ครูมีความเป็นมิตรที่ดีกับนักเรียนเพียงใด			
28. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกันเพียงใด			
29. ในขณะที่นักเรียนทำกิจกรรม ครูดูแลให้นักเรียนทำกิจกรรมให้ทั่วถึงเพียงใด			

ข้อความ	ความคิดเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
<p>ด้านประโยชน์ที่ได้รับ</p> <p>30. นักเรียนคิดว่ารูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นใหม่นี้ทำให้นักเรียนรักการอ่านมากขึ้นเพียงใด</p> <p>31. นักเรียนได้รับประโยชน์จากการได้เรียนตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นใหม่เพียงใด</p> <p>32. นักเรียนได้รับความรู้ที่สามารถนำไปใช้กับการเรียนภาษาไทยแบบทักษะสัมพันธ์จากทักษะการอ่านอย่างคล่องแคล่วเพียงใด</p> <p>33. นักเรียนได้นำความรู้จากทักษะการอ่านไปใช้ในการเรียนวิชาอื่นๆ ได้เพียงใด</p> <p>34. นักเรียนคิดว่าจากการได้เรียนตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นนี้นักเรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่าน ได้ดียิ่งขึ้นเพียงใด</p> <p>35. นักเรียนคิดว่าความรู้ที่ได้รับจากการเรียน ทำให้นักเรียนพัฒนาความคิดและจินตนาการเพียงใด</p>			

ภาคผนวก ข

- แบบประเมินใบงานและการแสดงเกณฑ์ในการประเมินใบงาน
- คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการประเมินใบงาน

แบบประเมินใบงานที่ 1
(การเรียงลำดับเหตุการณ์และเขียนเรื่องร่วมกัน)

แผนการสอนที่ .....

ครั้งที่ .....

วันที่ ..... เดือน ..... พ.ศ. ....

คำชี้แจง

ครูผู้สอนจงกรอกข้อมูลตัวเลข (คะแนน) การเรียงลำดับเหตุการณ์และเขียนเรื่องร่วมกัน และเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องสรุปผลตามผลที่ได้

กิจกรรม กลุ่ม	การเรียงลำดับเหตุการณ์จากภาพการ์ตูน	การเขียนเรื่อง	การตกแต่งรูปเล่มและระบายสี	การนำเสนอผลงาน	รวม	สรุปผล
						☐ ผ ☐ มผ
						☐ ผ ☐ มผ
						☐ ผ ☐ มผ
						☐ ผ ☐ มผ
						☐ ผ ☐ มผ

คำชี้แจง

1. ครูผู้สอนจงอ่านคำชี้แจงในแบบประเมินใบงานที่1 (การเรียงลำดับเหตุการณ์และเขียนเรื่องร่วมกัน) ให้เข้าใจและปฏิบัติตามคำสั่ง
2. ครูผู้สอนจงตรวจผลงานการทำกิจกรรมของนักเรียน โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนจากตาราง แสดงเกณฑ์การให้คะแนน แล้วกรอกตัวเลข(คะแนน)ลงในช่องกิจกรรมแต่ละกิจกรรม เสร็จแล้วให้รวมคะแนน และนำคะแนนรวมไปเทียบกับเกณฑ์การประเมิน
3. เกณฑ์การประเมิน
  - ถ้านักเรียนแต่ละกลุ่มมีคะแนนรวมทั้งหมดตั้งแต่ 10 คะแนนขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์การเรียงลำดับเหตุการณ์และเขียนเรื่องร่วมกัน
  - ถ้านักเรียนแต่ละกลุ่มมีคะแนนรวมทั้งหมดต่ำกว่า 10 คะแนนถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์การเรียงลำดับเหตุการณ์และเขียนเรื่องร่วมกัน

หมายเหตุ

ในช่องสรุปผล ผ หมายถึง ผ่านเกณฑ์การเรียงลำดับเหตุการณ์และเขียนเรื่องร่วมกัน ,
มผ หมายถึง ไม่ผ่านเกณฑ์การเรียงลำดับเหตุการณ์และเขียนเรื่องร่วมกัน

ตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนน

กิจกรรม	รายละเอียด	ระดับคะแนน
1.การเรียงลำดับเหตุการณ์จากภาพการ์ตูน	-เรียงลำดับถูกต้องทั้ง 5 ภาพ	4
	-เรียงลำดับถูกต้อง 4 ภาพ	3
	-เรียงลำดับถูกต้อง 3 ภาพ	2
	-เรียงลำดับถูกต้อง 2 ภาพลงมา	1
2.การเขียนเรื่อง	-เขียนเรื่องสอดคล้องกับภาพตามเนื้อเรื่องมากที่สุด	4
	-เขียนเรื่องสอดคล้องกับภาพตามเนื้อเรื่องค่อนข้างมาก	3
	-เขียนเรื่องสอดคล้องกับภาพตามเนื้อเรื่องน้อยมาก	2
	-เขียนเรื่องไม่สอดคล้องกับภาพตามเนื้อเรื่อง	1
3.การตกแต่งรูปเล่มและระบายสี	-รูปเล่มเย็บเรียบร้อยจัดวางกระดาษเป็นระเบียบ ระบายสีอยู่ในกรอบ	4
	-รูปเล่มเย็บเรียบร้อยจัดวางกระดาษเป็นระเบียบ ระบายสีออกนอกกรอบเล็กน้อย	3
	-รูปเล่มเย็บเรียบร้อยจัดวางกระดาษไม่เป็นระเบียบ ระบายสีออกนอกกรอบเล็กน้อย	2
	-รูปเล่มเย็บไม่เรียบร้อย จัดวางกระดาษไม่เป็นระเบียบ ระบายสีออกนอกกรอบ	1

กิจกรรม	รายละเอียด	ระดับคะแนน
4.การนำเสนอผลงาน	<p>-เล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ของเรื่องต่อเนื่องกันตลอดทั้งเรื่อง</p> <p>-เล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ ของเรื่องต่อเนื่องกันบางส่วนและ บางเหตุการณ์ยังวกวน</p> <p>-เล่าเรื่องบางตอนไม่เป็นไปตาม ลำดับเหตุการณ์สับสนวุ่น</p> <p>-เล่าเรื่องไม่เป็นไปตามลำดับเหตุ การณ์ของเรื่องสับสนวุ่นตลอด ทั้งเรื่อง</p>	<p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p>

คำชี้แจง

การตอบคำถามจากการอ่านเนื้อเรื่อง หมายถึง ความสามารถของนักเรียนแต่ละคนที่สามารถตอบคำถามจากการอ่านเนื้อเรื่อง ในการทำกิจกรรมในใบงานย่อยรายบุคคลที่ 2 ตามแผนการสอนที่ได้กำหนดไว้

วิธีประเมิน

1. ครูผู้สอนเป็นผู้กรอกคะแนนของนักเรียนทุกคนลงในช่องคะแนน โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามเกณฑ์ประเมินการให้คะแนน
2. เกณฑ์การประเมินการให้คะแนน
  - 5 คะแนน นักเรียนตอบคำถามจากการอ่านเนื้อเรื่องได้ถูกต้องครบทั้งหมด
  - 4 คะแนน นักเรียนตอบคำถามจากการอ่านเนื้อเรื่องได้ถูกต้อง 71-80 เปอร์เซ็นต์
  - 3 คะแนน นักเรียนตอบคำถามจากการอ่านเนื้อเรื่องได้ถูกต้อง 61-70 เปอร์เซ็นต์
  - 2 คะแนน นักเรียนตอบคำถามจากการอ่านเนื้อเรื่องได้ถูกต้อง 50-60 เปอร์เซ็นต์
  - 1 คะแนน นักเรียนตอบคำถามจากการอ่านเนื้อเรื่องได้ถูกต้องน้อยกว่า 50 เปอร์เซ็นต์
3. ครูผู้สอนเขียนแสดงความคิดเห็นจากการตอบคำถามของนักเรียนตามผลที่ได้ลงในช่องแสดงความคิดเห็น

แบบประเมินใบงานที่
(การอภิปรายเพื่อหาข้อสรุปจากการอ่านเนื้อเรื่อง)

แผนการสอนที่..... เรื่อง .....

กลุ่ม	คะแนน	ความคิดเห็น

คำชี้แจง

การอภิปรายเพื่อหาข้อสรุปจากการอ่านเรื่องสั้น หมายถึง ความสามารถของนักเรียนแต่ละกลุ่มที่สามารถหาข้อสรุปร่วมกันจากการอ่านเนื้อเรื่องในกิจกรรมในใบงานที่3 ตามแผนการสอนที่ได้กำหนดไว้

วิธีประเมิน

1. ครูผู้สอนเป็นผู้รอกคะแนนของนักเรียนทุกกลุ่มลงในช่องคะแนน โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน ตามเกณฑ์การประเมินการให้คะแนน
2. เกณฑ์การประเมินการให้คะแนน
  - 5 คะแนน นักเรียนภายในกลุ่มได้ข้อสรุปร่วมกันจากการอ่านเนื้อเรื่อง ได้ครอบคลุมและถูกต้องทั้งหมด
  - 4 คะแนน นักเรียนภายในกลุ่มได้ข้อสรุปร่วมกันจากการอ่านเนื้อเรื่อง ได้ครอบคลุมและถูกต้อง 71-80 เปอร์เซ็นต์
  - 3 คะแนน นักเรียนภายในกลุ่มได้ข้อสรุปร่วมกันจากการอ่านเนื้อเรื่อง ได้ครอบคลุมและถูกต้อง 61-70 เปอร์เซ็นต์
  - 2 คะแนน นักเรียนภายในกลุ่มได้ข้อสรุปร่วมกันจากการอ่านเนื้อเรื่อง ได้ครอบคลุมและถูกต้อง 50-60 เปอร์เซ็นต์
  - 1 คะแนน นักเรียนภายในกลุ่มได้ข้อสรุปร่วมกันจากการอ่านเนื้อเรื่อง ได้ครอบคลุมและถูกต้องน้อยกว่า 50 เปอร์เซ็นต์
3. ครูผู้สอนเขียนแสดงความคิดเห็นจากการอภิปรายหาข้อสรุปร่วมกันของนักเรียนแต่ละกลุ่มตามผลที่ได้ ลงในช่องความคิดเห็น

แบบประเมินใบงานที่ 4
 (การเขียนเรื่องตามความคิดและจินตนาการจากภาพการ์ตูน)

แผนการสอนที่.....

ครั้งที่.....

วันที่ ..... เดือน..... พ.ศ. ....

คำชี้แจง

ครูผู้สอนจงกรอกข้อมูลตัวเลข (คะแนน) การเขียนเรื่องตามความคิดและจินตนาการจากภาพการ์ตูนลงในช่องกิจกรรม และเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องสรุปผลตามผลที่ได้

กิจกรรม กลุ่ม	การตั้งชื่อเรื่อง	การเขียนเนื้อเรื่อง	การเรียบเรียงด้วยคำ	การสะกดคำ	ความสะอาดของเนื้อเรื่อง	การตกแต่งรูปเล่มและระบายสี	รวม	สรุปผล
								☐ ค ☐ มค
								☐ ค ☐ มค
								☐ ค ☐ มค
								☐ ค ☐ มค
								☐ ค ☐ มค

คำชี้แจง

1. ครูผู้สอนจงอ่านคำชี้แจงในแบบประเมินใบงานที่4 (การเขียนเรื่องตามความคิดและจินตนาการจากภาพการ์ตูน) ให้เข้าใจและปฏิบัติตามคำสั่ง
2. ครูผู้สอนจงตรวจผลงานการทำกิจกรรมของนักเรียน โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนจากตารางเกณฑ์การให้คะแนน แล้วกรอกตัวเลข(คะแนน)ลงในช่องกิจกรรมแต่ละกิจกรรม เสร็จแล้วให้รวมคะแนน และนำคะแนนรวมไปเทียบกับเกณฑ์การประเมิน
3. เกณฑ์การประเมิน
  - ถ้านักเรียนแต่ละกลุ่มมีคะแนนรวมทั้งหมดตั้งแต่ 16 คะแนนขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์การเขียนเรื่องตามความคิดและจินตนาการจากภาพการ์ตูน
  - ถ้านักเรียนแต่ละกลุ่มมีคะแนนรวมทั้งหมดต่ำกว่า 16 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์การเขียนเรื่องตามความคิดและจินตนาการจากภาพการ์ตูน

หมายเหตุ

ในช่องสรุปผล ผ หมายถึง ผ่านเกณฑ์การเขียนเรื่องตามความคิดและจินตนาการจากภาพการ์ตูน, มผ หมายถึง ไม่ผ่านเกณฑ์การเขียนเรื่องตามความคิดและจินตนาการจากภาพการ์ตูน

ตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนน

กิจกรรม	รายละเอียด	ระดับคะแนน
1.การตั้งชื่อเรื่อง	-ตั้งชื่อเรื่องสอดคล้องกับภาพมากที่สุด	4
	-ตั้งชื่อเรื่องสอดคล้องกับภาพค่อนข้างน้อย	3
	-ตั้งชื่อเรื่องสอดคล้องกับภาพน้อยมาก	2
	-ตั้งชื่อเรื่องไม่สอดคล้องกับภาพ	1
2.การเขียนเนื้อเรื่อง	-เนื้อเรื่องสอดคล้องกับภาพมากที่สุด	4
	-เนื้อเรื่องสอดคล้องกับภาพ ค่อนข้างมาก	3
	-เนื้อเรื่องสอดคล้องกับภาพน้อยมาก	2
	-เนื้อเรื่อง ไม่สอดคล้องกับภาพ	1
3.การเรียบเรียงถ้อยคำ	-เรียบเรียงถ้อยคำเป็นลำดับขั้น ตอน ต่อเนื่องสัมพันธ์กันมากที่สุดตลอดทั้งเรื่อง	4
	-เรียบเรียงถ้อยคำเป็นลำดับขั้นตอนต่อเนื่องสัมพันธ์กันค่อนข้างมาก	3
	-เรียบเรียงถ้อยคำเป็นลำดับขั้นตอน ต่อเนื่องสัมพันธ์กันน้อยมาก	2
	-เรียบเรียงถ้อยคำไม่เป็นลำดับขั้นตอน เขียนสับสนวุ่นวายตลอดทั้งเรื่อง	1

กิจกรรม	รายละเอียด	ระดับคะแนน
4.การเขียนสะกดคำ	-เขียนสะกดคำถูกต้องตลอดทั้งเรื่อง -เขียนสะกดคำผิด 1-3 คำ -เขียนสะกดคำผิด 4-6 คำ -เขียนสะกดคำผิด 7 คำขึ้นไป	4 3 2 1
5.ความสะอาดของเนื้อเรื่อง	-สะอาด ไม่มีรอย ชีค ขูด และฆ่า -มีรอย ชีค ขูด และฆ่า 1-3 ที่ -มีรอย ชีค ขูด และฆ่า 4-6 ที่ -มีรอย ชีค ขูดและฆ่า ตั้งแต่ 7 ที่ขึ้นไป	4 3 2 1
6.การตกแต่งรูปเล่มและ ระบายสี	-รูปเล่มเย็บเรียบร้อย จัดวางกระดาษเป็น ระเบียบ ระบายสีอยู่ในกรอบ -รูปเล่มเย็บเรียบร้อย จัดวางกระดาษเป็น ระเบียบ ระบายสีออกนอกกรอบเล็กน้อย -รูปเล่มเย็บเรียบร้อย จัดวางกระดาษไม่เป็น ระเบียบ ระบายสีออกนอกกรอบ -รูปเล่มเย็บไม่เรียบร้อย จัดวางกระดาษไม่ เป็นระเบียบ ระบายสีออกนอกกรอบ	4 3 2 1

ตาราง 16 แสดงคะแนนเฉลี่ยจากการประเมินใบงานย่อยรายบุคคลที่2 ใบงานที่1 ใบงานที่3
ใบงานย่อยรายบุคคลที่2

นักเรียนเลขที่	คะแนน				
	แผ่นที่1	แผ่นที่2	แผ่นที่3	แผ่นที่4	แผ่นที่5
1	1	1	1	2	2
2	2	2	2	2	3
3	4	4	4	4	5
4	2	3	4	4	4
5	2	2	4	4	4
6	2	3	4	3	4
7	1	2	2	3	3
8	2	2	2	2	2
9	2	2	2	3	3
10	2	2	3	3	4
11	3	3	3	4	4
12	1	1	1	3	3
13	2	4	4	4	4
14	4	4	5	5	5
15	3	3	3	4	4
16	2	2	2	3	4
17	5	4	4	4	4
18	1	2	2	2	3
19	4	3	4	2	4
20	2	2	3	3	4
21	4	4	4	5	5
22	2	2	3	3	4
23	4	4	4	4	3
24	2	2	3	4	3
X	2.46	2.63	3.04	3.33	3.67

ใบงานที่ 1   ใบงานที่ 3

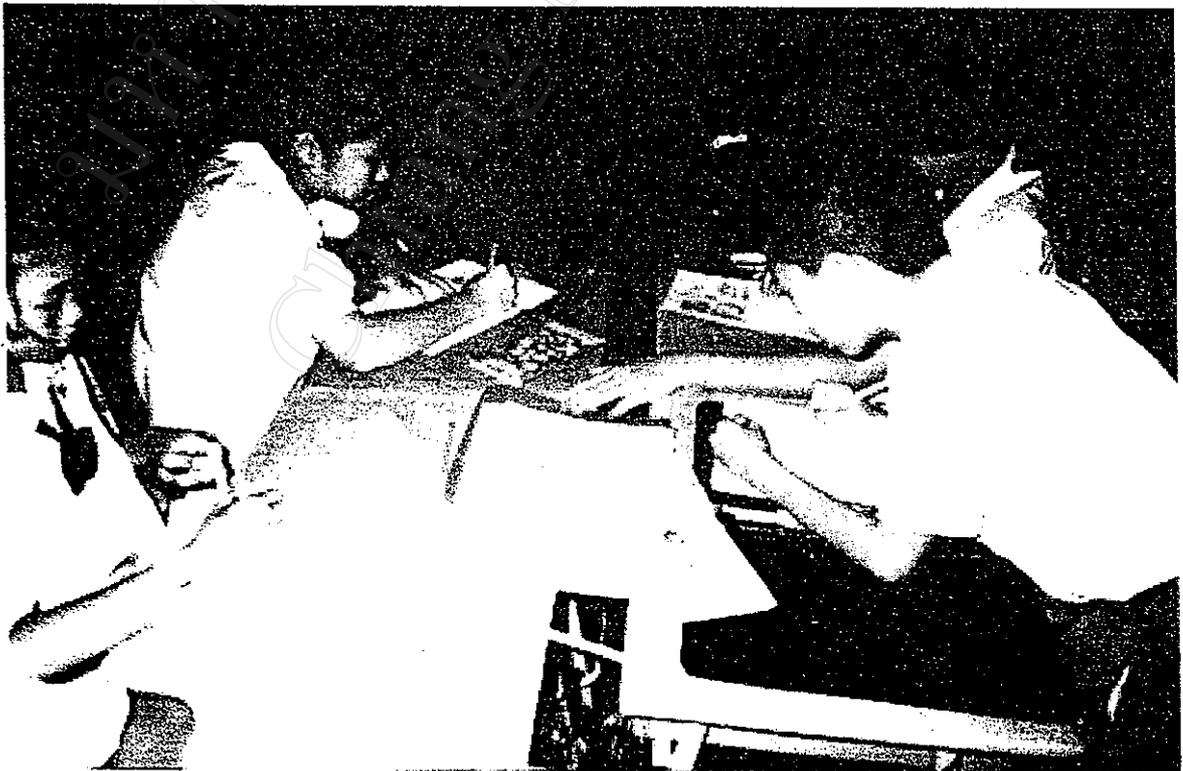
กลุ่ม	คะแนนใบงานที่ 1					คะแนนใบงานที่ 3				
	แผนการสอนที่					แผนการสอนที่				
	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5
1	11	12	13	14	15	5	5	4	5	5
2	12	12	13	13	15	4	4	5	4	5
3	12	12	12	13	16	5	4	5	5	5
4	11	12	13	13	14	5	5	5	4	4
X	11.5	12	12.75	13.25	15	4.75	4.5	4.75	4.5	4.75

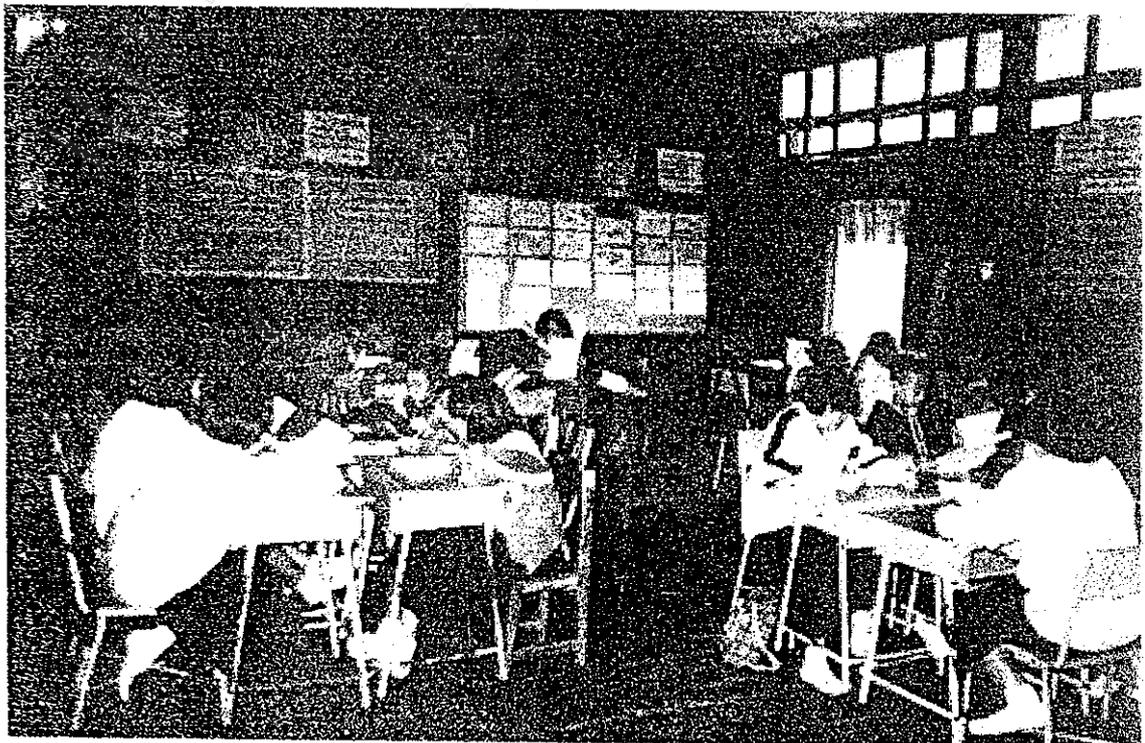
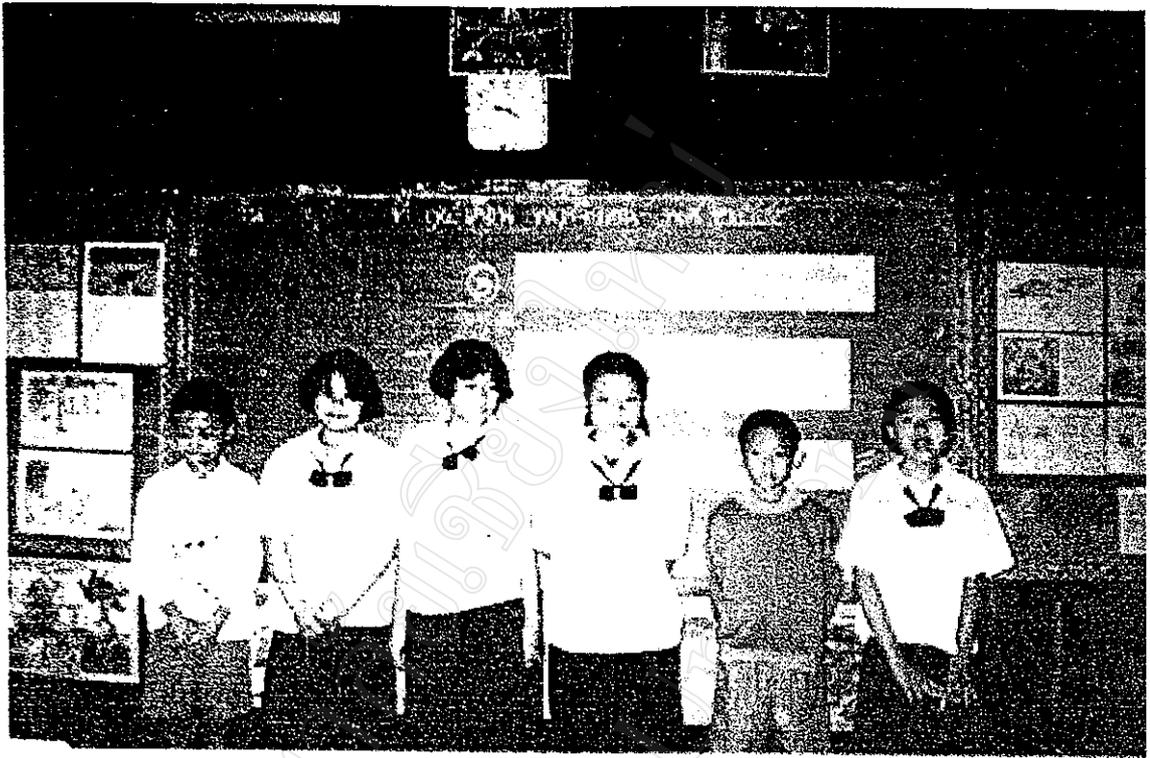
ภาคผนวก ฅ

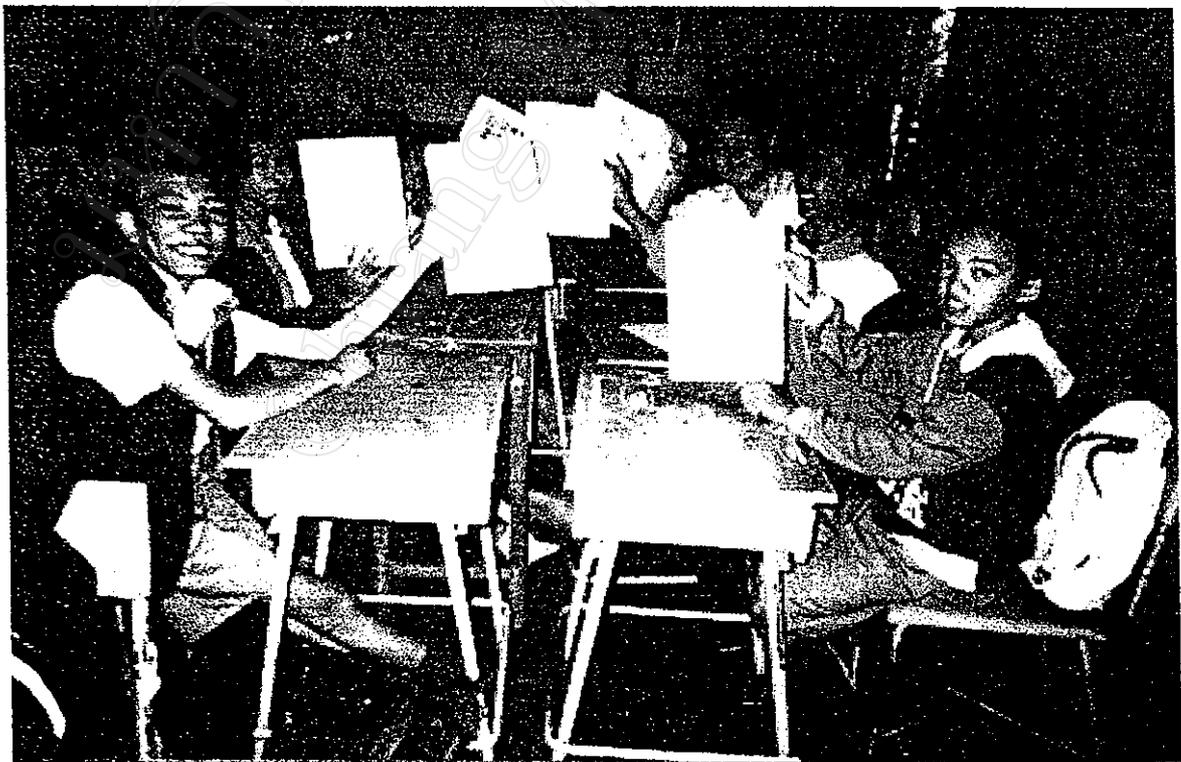
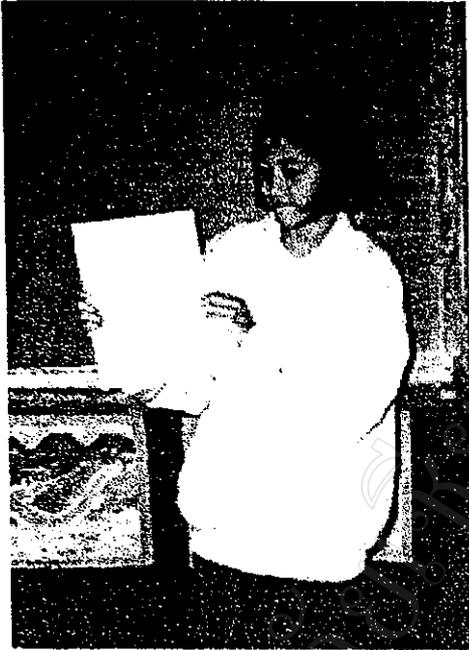
รูปภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอน
เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยที่พัฒนาขึ้น

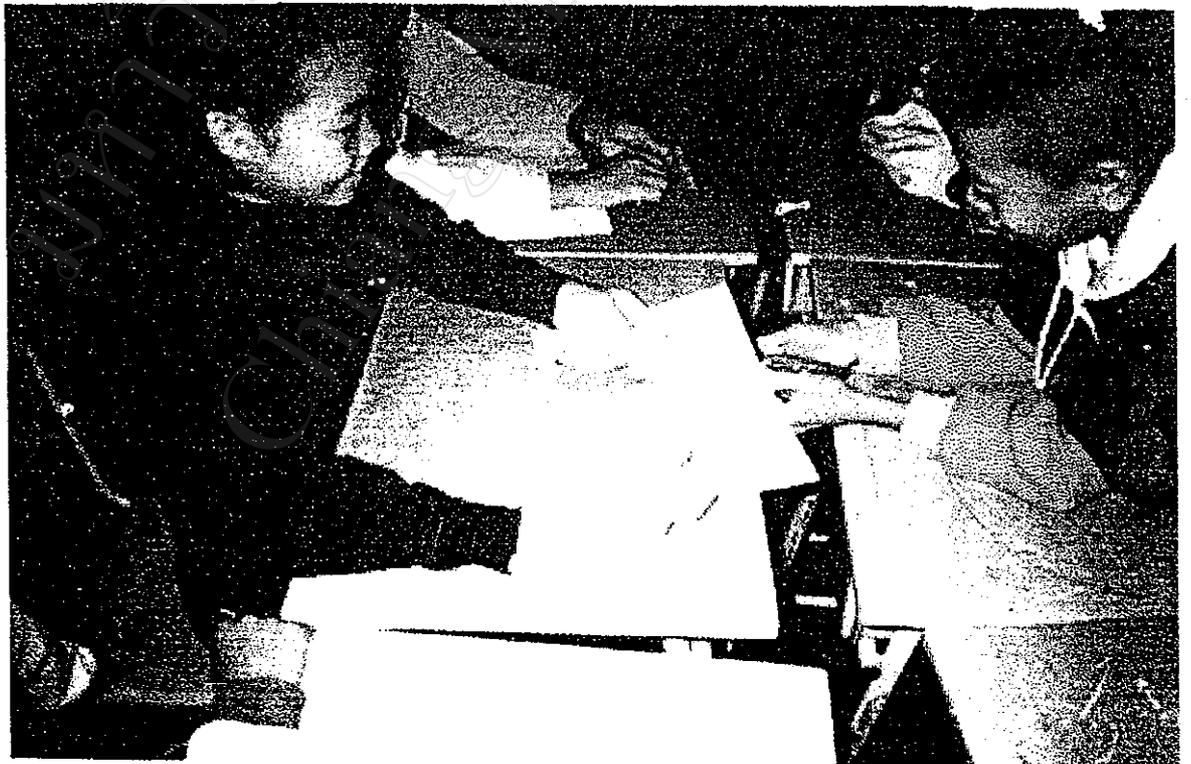
- การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- ผลงานนักเรียน

ตัวอย่างรูปภาพการทำกิจกรรมของนักเรียน

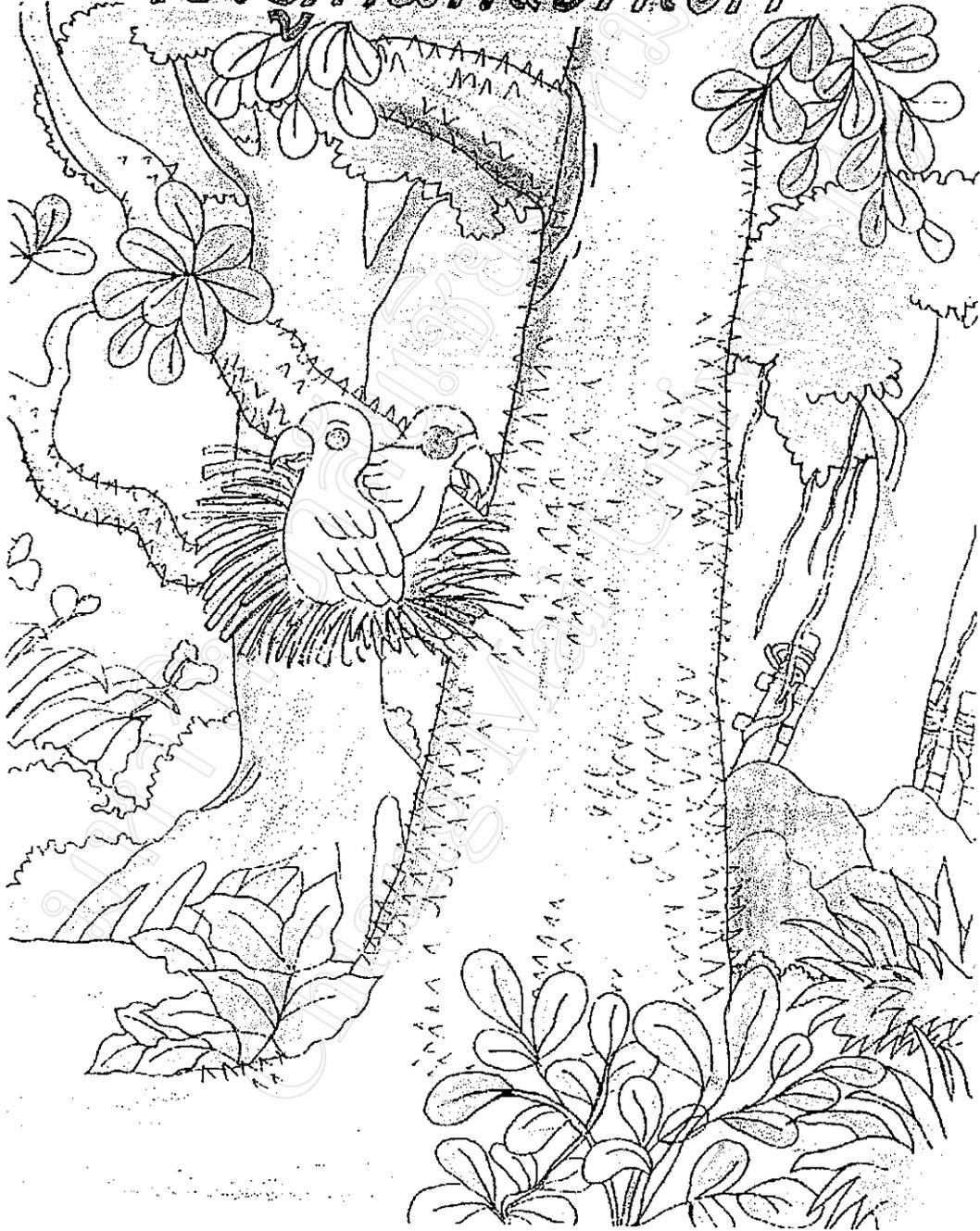
ผลงานของนักเรียนแต่ละกลุ่ม

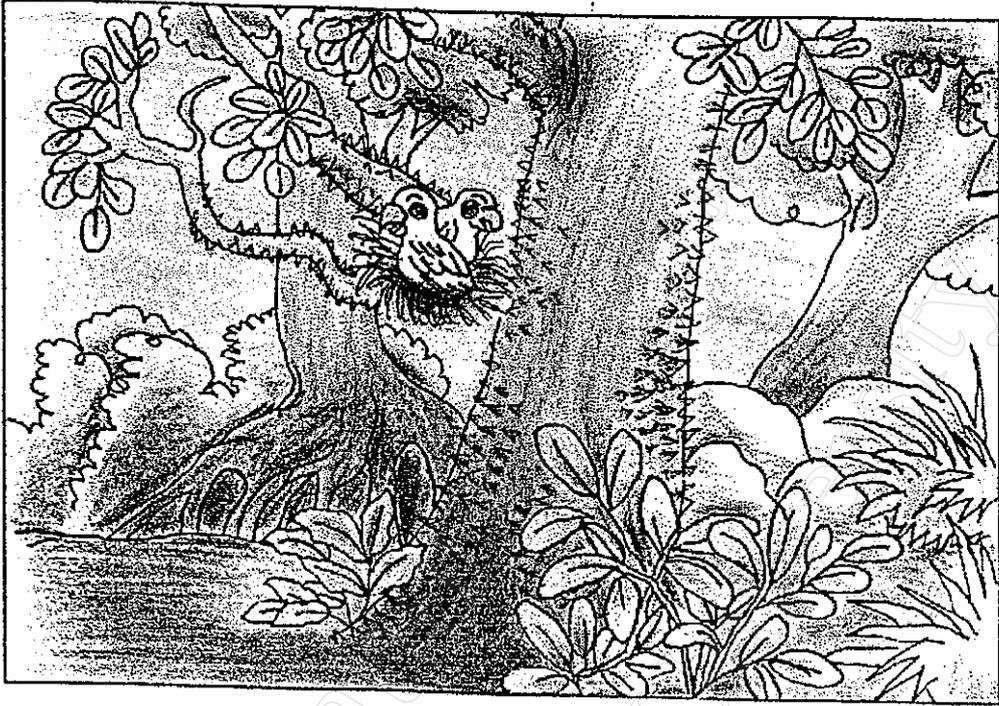

ตัวอย่างผลงานของนักเรียน

สองลูกนกแขกเต้า

๗ ต้นจิวฮันหนึ่งในป่า มีรังนกและตัวซึ่งมีลูกนกเพศเมียอยู่ ๒ ตัว
นางนกมีลูกนกอยู่และมีปีกโตแล้ว ส่วนตัวได้คลอดมาสองตัวอีกตัวมีปีกแล้ว นางนก
พาตัวตัวอยู่

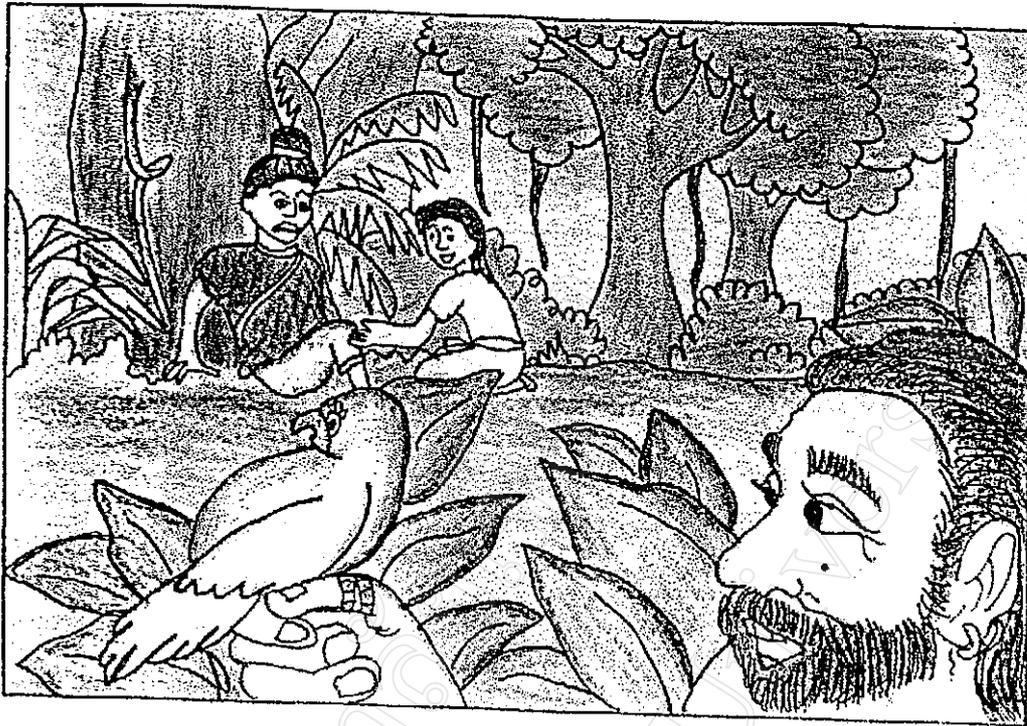
มหาวิทยาลัย
Chiang Mai

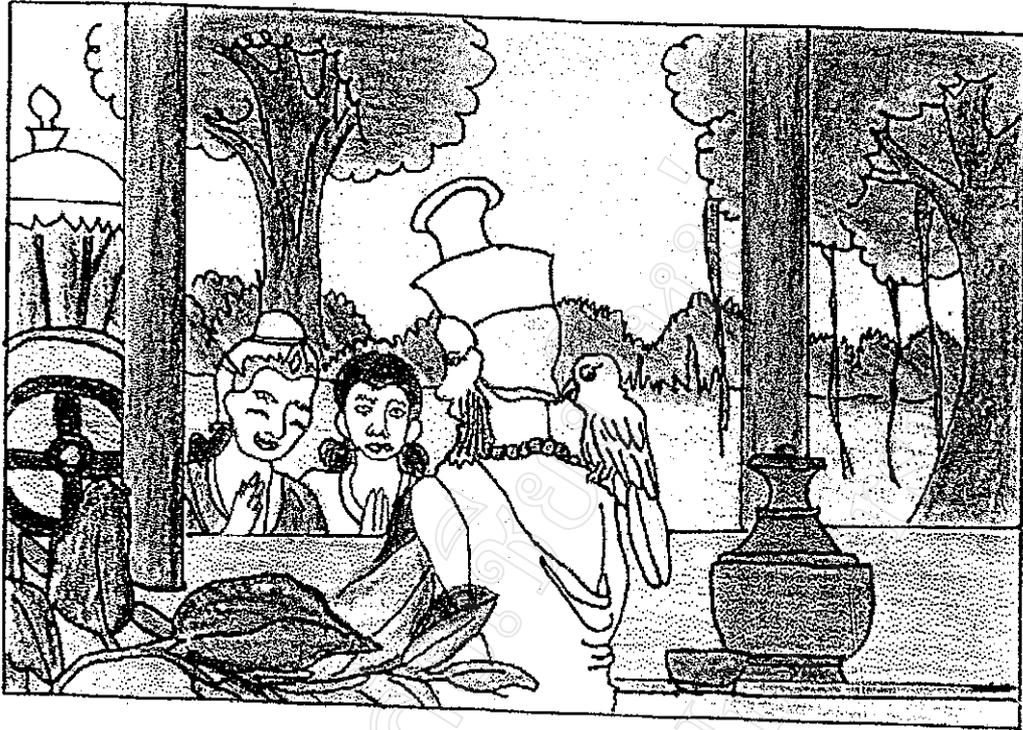
ด้วงเป็นสัตว์ที่... พืชที่มีรสขม... (เนื้อไม้) ...
 ...
 ...
 ...

มหาวิทยาลัย Chiang Mai

วันหนึ่ง พระราชาออกล่าสัตว์ พบเพื่อนชาวเมืองหนึ่ง พระราชาและสัตว์ได้จับเนื้อหลายตัว
 พอล่าเสร็จพระราชาให้พร พระราชโอรสเมื่อได้พรกลับไปบ้าน และทรงพระสันตปาตพริศจะไว้สำหรับเลี้ยงดูสัตว์
 พริศคนใจดีใจดี และให้สัตว์กินนมแม่ไปดื่มน้ำ จะได้เห็นพระพรราชาได้ชื่น เสีสมานตามเจ้า
 ฟ้า เจ้าไปเลี้ยงสัตว์พระพรราชา พระราชาให้พรคนดีที่ได้ไปล่าตามเนื้อ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงมีพระกรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ให้
 พระราชทานรางวัลแก่ผู้ทำคุณประโยชน์แก่ชาติบ้านเมือง ประจำปี ๒๕๕๖
 และทรงมีพระกรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรง
 เสด็จพระราชดำเนินเยือนต่างประเทศ เพื่อทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจ
 และทรงมีพระกรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรง
 เสด็จพระราชดำเนินเยือนต่างประเทศ เพื่อทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจ
 และทรงมีพระกรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรง
 เสด็จพระราชดำเนินเยือนต่างประเทศ เพื่อทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจ
 และทรงมีพระกรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรง
 เสด็จพระราชดำเนินเยือนต่างประเทศ เพื่อทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจ

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – สกุล นางสาวพวงผกา สุฤทธิ์
วันเดือนปีเกิด 3 มีนาคม 2514
ที่อยู่ปัจจุบัน 313/478 หมู่ 6 ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม
กรุงเทพมหานคร
การศึกษา
2536 ศึกษาศาสตรบัณฑิต (สาขาวิชาภาษาไทย)
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
การทำงาน
2540 – ปัจจุบัน อาจารย์ 1 ระดับ 4 โรงเรียนบ้านแม่จะ
สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน